

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์และเชื่อมโยงเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
2. นิตยสาร
 - 2.1 ความหมายของนิตยสาร
 - 2.2 ลักษณะของนิตยสาร
 - 2.3 บทบาทและหน้าที่ของนิตยสาร
 - 2.4 ประเภทของนิตยสาร
 - 2.5 นิตยสารบันเทิงวัยรุ่น
 - 2.6 นิตยสารบันเทิงวัยรุ่นที่ได้รับความนิยม
3. หลักการวิเคราะห์เนื้อหา
 - 3.1 ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา
 - 3.2 องค์ประกอบของการวิเคราะห์เนื้อหา
 - 3.3 ขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหา
4. หลักการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น
5. การเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์
 - 5.1 ความหมายของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์
 - 5.2 ความสำคัญของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์
 - 5.3 องค์ประกอบของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์
 - 5.4 ความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์
6. แบบสัมภาษณ์
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดในการวิจัย

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดกรอบสาระและมาตรฐานการเรียนรู้เมื่อผู้เรียนเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน และเมื่อผู้เรียนจบในแต่ละช่วงชั้นไว้ เพื่อเป็นแนวทางให้สถานศึกษาและครูผู้สอนคณิตศาสตร์สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน และนำไปสู่การใช้หลักสูตรที่เน้นการจัดการเรียนรู้ที่ชี้ชัดหลักว่าเป็นการศึกษาเพื่อปวงชนที่เปิดโอกาสให้เยาวชนทุกคนได้เรียนรู้คณิตศาสตร์อย่างต่อเนื่องและตลอดชีวิตตามศักยภาพ ทั้งนี้เพื่อให้เยาวชนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์ สามารถนำความรู้ ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ที่จำเป็นไปพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดียิ่งขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2551 : 2)

1. ทำไมต้องเรียนคณิตศาสตร์

คณิตศาสตร์มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาความคิดมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล เป็นระบบ มีแบบแผน สามารถวิเคราะห์ปัญหาหรือสถานการณ์ได้อย่างถี่ถ้วนรอบคอบ ช่วยให้คาดการณ์ วางแผน ตัดสินใจ แก้ปัญหา และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม นอกจากนี้คณิตศาสตร์ยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและศาสตร์อื่น ๆ คณิตศาสตร์จึงมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2. เรียนรู้อะไรในคณิตศาสตร์

กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์เปิดโอกาสให้เยาวชนทุกคนได้เรียนรู้คณิตศาสตร์อย่างต่อเนื่อง ตามศักยภาพ โดยกำหนดสาระหลักที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนทุกคนดังนี้

2.1 จำนวนและการดำเนินการ : ความคิดรวบยอดและความรู้ลึกเชิงจำนวน ระบบจำนวนจริง สมบัติเกี่ยวกับจำนวนจริง การดำเนินการของจำนวน อัตราส่วน ร้อยละ การแก้ปัญหาเกี่ยวกับจำนวน และการใช้จำนวนในชีวิตจริง

2.2 การวัด : ความยาว ระยะทาง น้ำหนัก พื้นที่ ปริมาตรและความจุ เงินและเวลา หน่วยวัดระบบต่าง ๆ การคาดคะเนเกี่ยวกับการวัด อัตราส่วนตรีโกณมิติ การแก้ปัญหาเกี่ยวกับการวัด และการนำความรู้เกี่ยวกับการวัดไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

2.3 เรขาคณิต : รูปเรขาคณิตและสมบัติของรูปเรขาคณิตหนึ่งมิติ สองมิติ และสามมิติ การนิกภาพ แบบจำลองทางเรขาคณิต ทฤษฎีบททางเรขาคณิต การแปลงทางเรขาคณิต

(Geometric Transformation) ในเรื่องการเลื่อนขนาน (Translation) การสะท้อน (Reflection) และการหมุน (Rotation)

2.4 พีชคณิต : แบบรูป (Pattern) ความสัมพันธ์ ฟังก์ชัน เซตและการดำเนินการของเซต การให้เหตุผล นิพจน์ สมการ ระบบสมการ อสมการ กราฟ ลำดับเลขคณิต ลำดับเรขาคณิต อนุกรมเลขคณิต และอนุกรมเรขาคณิต

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น : การกำหนดประเด็น การเขียนข้อคำถาม การกำหนดวิธีการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดระบบข้อมูล การนำเสนอข้อมูล ค่ากลางและการกระจายของข้อมูล การวิเคราะห์และการแปลความข้อมูล การสำรวจความคิดเห็น ความน่าจะเป็น การใช้ความรู้เกี่ยวกับสถิติและความน่าจะเป็นในการอธิบายเหตุการณ์ต่าง ๆ และช่วยในการตัดสินใจในการดำเนินชีวิตประจำวัน

2.6 ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ : การแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่หลากหลาย การให้เหตุผล การสื่อสาร การสื่อความหมายทางคณิตศาสตร์และการนำเสนอ การเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์ และการเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่น ๆ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

3. สารและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 จำนวนและการดำเนินการ

มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจถึงความหลากหลายของการแสดงจำนวนและการใช้จำนวนในชีวิตจริง

มาตรฐาน ค 1.2 เข้าใจถึงผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการของจำนวนและความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินการต่าง ๆ และสามารถใช้ในการดำเนินการในการแก้ปัญหา

มาตรฐาน ค 1.3 ใช้การประมาณค่าในการคำนวณและแก้ปัญหา

มาตรฐาน ค 1.4 เข้าใจระบบจำนวนและนำสมบัติเกี่ยวกับจำนวนไปใช้

สาระที่ 2 การวัด

มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับการวัด วัดและคาดคะเนขนาดของสิ่งที่ต้องการวัด

มาตรฐาน ค 2.2 แก้ปัญหาเกี่ยวกับการวัด

สาระที่ 3 เรขาคณิต

มาตรฐาน ค 3.1 อธิบายและวิเคราะห์รูปเรขาคณิตสองมิติและสามมิติ

มาตรฐาน ค 3.2 ใช้การนึ่งภาพ (Visualization) ใช้เหตุผลเกี่ยวกับปริภูมิ (Spatial Reasoning) และใช้แบบจำลองทางเรขาคณิต (Geometric Model) ในการแก้ปัญหา

สาระที่ 4 พีชคณิต

มาตรฐาน ค 4.1 เข้าใจและวิเคราะห์แบบรูป (Pattern) ความสัมพันธ์ และ ฟังก์ชัน

มาตรฐาน ค 4.2 ใช้นิพจน์ สมการ อสมการ กราฟ และตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical Model) อื่น ๆ แทนสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนแปลความหมาย และนำไปใช้แก้ปัญหา

สาระที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น

มาตรฐาน ค 5.1 เข้าใจและใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

มาตรฐาน ค 5.2 ใช้วิธีการทางสถิติและความรู้เกี่ยวกับความน่าจะเป็น ในการคาดการณ์ได้อย่างสมเหตุสมผล

มาตรฐาน ค 5.3 ใช้ความรู้เกี่ยวกับสถิติและความน่าจะเป็นช่วยในการตัดสินใจและแก้ปัญหา

สาระที่ 6 ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์

มาตรฐาน ค 6.1 มีความสามารถในการแก้ปัญหา การให้เหตุผล การสื่อสาร การสื่อความหมายทางคณิตศาสตร์และการนำเสนอ การเชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์ และเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่น ๆ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

4. คุณภาพผู้เรียน

4.1 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

4.1.1 มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจำนวนจริง มีความเข้าใจเกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ เลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวนเต็ม รากที่สองและรากที่สามของจำนวนจริง สามารถดำเนินการเกี่ยวกับจำนวนเต็ม เศษส่วน ทศนิยม เลขยกกำลัง รากที่สอง และรากที่สามของจำนวนจริง ใช้การประมาณค่าในการดำเนินการและแก้ปัญหา และนำความรู้เกี่ยวกับจำนวนไปใช้ในชีวิตจริงได้

4.1.2 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ผิวของปริซึม ทรงกระบอก และ ปริมาตรของปริซึม ทรงกระบอก พีระมิด กรวย และทรงกลม เลือกใช้หน่วยการวัดในระบบต่าง ๆ เกี่ยวกับความยาว พื้นที่ และปริมาตรได้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งสามารถนำความรู้เกี่ยวกับการวัดไปใช้ในชีวิตจริงได้

4.1.3 สามารถสร้างและอธิบายขั้นตอนการสร้างรูปเรขาคณิตสองมิติโดยใช้วงเวียนและสันตรง อธิบายลักษณะและสมบัติของรูปเรขาคณิตสามมิติซึ่งได้แก่ ปริซึม พีระมิด ทรงกระบอก กรวย และทรงกลมได้

4.1.4 มีความเข้าใจเกี่ยวกับสมบัติของความเท่ากันทุกประการและความคล้ายของรูปสามเหลี่ยม เส้นขนาน ทฤษฎีบทพีทาโกรัสและบทกลับ และสามารถนำสมบัติเหล่านั้นไปใช้ในการให้เหตุผลและแก้ปัญหาได้ มีความเข้าใจเกี่ยวกับการแปลงทางเรขาคณิต (Geometric Transformation) ในเรื่องการเลื่อนขนาน (Translation) การสะท้อน (Reflection) และการหมุน (Rotation) และนำไปใช้ได้

4.1.5 สามารถนิกภาพและอธิบายลักษณะของรูปเรขาคณิตสองมิติและสามมิติ

4.1.6 สามารถวิเคราะห์และอธิบายความสัมพันธ์ของแบบรูป สถานการณ์หรือปัญหา และสามารถใช้สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร อสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว และกราฟในการแก้ปัญหาได้

4.1.7 สามารถกำหนดประเด็น เขียนข้อความเกี่ยวกับปัญหาหรือสถานการณ์ กำหนดวิธีการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลและนำเสนอข้อมูล โดยใช้แผนภูมิรูปวงกลม หรือรูปแบบอื่นที่เหมาะสมได้

4.1.8 เข้าใจค่ากลางของข้อมูลในเรื่องค่าเฉลี่ยเลขคณิต มัชฐาน และฐานนิยมของข้อมูลที่ยังไม่ได้แจกแจงความถี่ และเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งใช้ความรู้ในการพิจารณาข้อมูลข่าวสารทางสถิติ

4.1.9 เข้าใจเกี่ยวกับการทดลองสุ่ม เหตุการณ์ และความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ สามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับความน่าจะเป็นในการคาดการณ์และประกอบการตัดสินใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

4.1.10 ใช้วิธีการที่หลากหลายแก้ปัญหา ใช้ความรู้ ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ และเทคโนโลยีในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ให้เหตุผลประกอบการตัดสินใจ และสรุปผลได้อย่างเหมาะสม ใช้ภาษาและสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์ในการสื่อสาร การสื่อความหมาย และการนำเสนอ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน เชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ในคณิตศาสตร์ และนำความรู้ หลักการ กระบวนการทางคณิตศาสตร์ไปเชื่อมโยงกับศาสตร์อื่น ๆ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

4.2 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

4.2.1 มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับระบบจำนวนจริง ค่าสัมบูรณ์ของจำนวนจริง จำนวนจริงที่อยู่ในรูปกรณฑ์ และจำนวนจริงที่อยู่ในรูปเลขยกกำลังที่มีเลขชี้กำลังเป็นจำนวน ตรรกยะ หาค่าประมาณของจำนวนจริงที่อยู่ในรูปกรณฑ์ และจำนวนจริงที่อยู่ในรูปเลขยกกำลัง โดยใช้วิธีการคำนวณที่เหมาะสมและสามารถนำสมบัติของจำนวนจริงไปใช้ได้

4.2.2 นำความรู้เรื่องอัตราส่วนตรีโกณมิติไปใช้คาดคะเนระยะทาง ความสูง และแก้ปัญหาเกี่ยวกับการวัดได้

4.2.3 มีความคิดรวบยอดในเรื่องเซต การดำเนินการของเซต และใช้ความรู้เกี่ยวกับแผนภาพเวนน์-ออยเลอร์แสดงเซตไปใช้แก้ปัญหา และตรวจสอบความสมเหตุสมผลของการให้เหตุผล

4.2.4 เข้าใจและสามารถใช้การให้เหตุผลแบบอุปนัยและนิรนัยได้

4.2.5 มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความสัมพันธ์และฟังก์ชัน สามารถใช้ความสัมพันธ์และฟังก์ชันแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ได้

4.2.6 เข้าใจความหมายของลำดับเลขคณิต ลำดับเรขาคณิต และสามารถหาพจน์ทั่วไปได้ เข้าใจความหมายของผลบวกของ n พจน์แรกของอนุกรมเลขคณิต อนุกรมเรขาคณิต และหาผลบวก n พจน์แรกของอนุกรมเลขคณิต และอนุกรมเรขาคณิต โดยใช้สูตรและนำไปใช้ได้

4.2.7 รู้และเข้าใจการแก้อสมการ และอสมการตัวแปรเดียวดีกรีไม่เกินสอง รวมทั้งใช้กราฟของสมการ อสมการ หรือฟังก์ชันในการแก้ปัญหา

4.2.8 เข้าใจวิธีการสำรวจความคิดเห็นอย่างง่าย เลือกใช้ค่ากลางได้เหมาะสมกับข้อมูลและวัตถุประสงค์ สามารถหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต มัธยฐาน ฐานนิยม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปอร์เซ็นต์ไทล์ของข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และนำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลไปช่วยในการตัดสินใจ

4.2.9 เข้าใจเกี่ยวกับการทดลองสุ่ม เหตุการณ์ และความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ สามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับความน่าจะเป็นในการคาดการณ์ ประกอบการตัดสินใจ และแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

4.2.10 ใช้วิธีการที่หลากหลายแก้ปัญหา ใช้ความรู้ ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ และเทคโนโลยีในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ให้เหตุผลประกอบการตัดสินใจ และสรุปผลได้อย่างเหมาะสม ใช้ภาษาและสัญลักษณ์ทาง

คณิตศาสตร์ในการสื่อสาร การสื่อความหมาย และการนำเสนอ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน เชื่อมโยงความรู้ต่าง ๆ ในคณิตศาสตร์ และนำความรู้ หลักการ กระบวนการทางคณิตศาสตร์ ไปเชื่อมโยงกับศาสตร์อื่น ๆ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

สรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้เรียนรู้คณิตศาสตร์อย่างต่อเนื่อง และตลอดชีวิตตามศักยภาพ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางคณิตศาสตร์ สามารถนำความรู้ ทักษะ และกระบวนการทางคณิตศาสตร์ที่จำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดียิ่งขึ้น รวมทั้งสามารถนำไปเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ และเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อ

นิตยสาร

นิตยสารเป็นลักษณะหนึ่งของสื่อมวลชนประเภทสิ่งตีพิมพ์ ในบรรดาประเภทสื่อมวลชนทั้งหมด คือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ โทรทัศน์ เสียงตามสาย สำนักงานสารคดี บทความ ภาพสำเนาต่างๆ ภาพยนตร์ ดังที่กล่าวมานั้น นิตยสาร (magazine) ถือว่าเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมอย่างมาก และมีความเป็นธรรมชาติ เนื่องจากมีรูปแบบที่แตกต่างไปจากสื่อประเภทอื่นๆ ในลักษณะบทบาทและหน้าที่ของสื่อสำคัญชนิดนี้ จึงขอทำความเข้าใจในประเด็นต่างๆ ตามลำดับดังนี้ ความหมายของนิตยสาร ลักษณะของนิตยสาร บทบาทและหน้าที่ของนิตยสาร ประเภทของนิตยสาร นิตยสารบันเทิงวัยรุ่น มีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของนิตยสาร

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความหมายของนิตยสารไว้หลายทัศนะ ดังนี้

Wolseley (1969 : 16) ได้ให้ความหมายของนิตยสาร คือ สื่อที่สามารถเข้าถึงผู้บริโภคในลักษณะที่ไม่เจาะจง (pass-along audience) เช่น การอ่านนิตยสารตามที่ต่างๆ โรงพยาบาล ร้านเสริมสวย หรือ ขณะเดินทางอยู่บนเครื่องบิน เป็นต้น ซึ่งทำให้ผู้อ่านขึ้นมาอีกจำนวนหนึ่ง ประกอบกับนิตยสารมีข้อดีในแง่อายุยืนนานสามารถเก็บรักษาไว้ได้ ช่วยให้ผู้อ่านมีเวลาพิจารณาเนื้อหา โดยไม่ต้องรีบเร่งเหมาะกับโฆษณาที่ต้องการให้ทราบรายละเอียดจำนวนมากเกี่ยวกับตัวสินค้า

วิษณุ สุวรรณเพิ่ม (2540 : 1) ได้ให้ความหมายของนิตยสาร คือ ปัญหาชนิดพิเศษ แต่ละประเภทจะมีปัญหาแตกต่างกัน โดยเฉพาะปัญหาในการออกแบบที่จะเปลี่ยนแปลงได้ง่ายทั้งนี้เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้อ่าน

ปรมะ สตะเวทิน (2541 : 76) ได้ให้ความหมายของนิตยสาร ว่า นิตยสารมาจากภาษาฝรั่งเศสว่า magasin ซึ่งความหมายเริ่มต้น คือ โรงพัสดุ (storehouse) หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่เย็บเล่มและมีปก โดยมีกำหนดออกเป็นประจำและมีเนื้อหาหลากหลาย

สรุปได้ว่า นิตยสาร หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ที่ให้ทั้งความรู้และความบันเทิงแก่ผู้อ่าน และมีกำหนดออกเป็นระยะเวลาที่แน่นอนและสม่ำเสมอ เนื้อหาประกอบด้วยเรื่องราวที่ทันสมัยและหลากหลาย โดยมีการจัดบทความเรื่องราวต่างๆ เป็นคอลัมน์หรือแบ่งส่วนเฉพาะ และมีผู้เขียนหลายคน ประกอบด้วยบทสัมภาษณ์ บทวิจารณ์ ความคิดเห็น นวนิยาย เรื่องสั้น แพ้ฝัน ตลอดจนการโฆษณาขายสินค้าและบริการต่างๆ

2. ลักษณะของนิตยสาร

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงลักษณะของนิตยสารไว้หลายทัศนะ ดังนี้

จงจิต ศรีพรรณ โรเบิร์ต (2543 : 3) ได้กล่าวถึงลักษณะของนิตยสารไว้ว่า เนื้อหาของนิตยสารได้แตกต่างไปจากเนื้อหาที่เสนอทางหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน (daily newspaper) แต่อย่างใด กล่าวคือ เนื้อหาในหน้าหนังสือพิมพ์เสนอข่าว บทความ นวนิยาย บันเทิง โฆษณา เช่นเดียวกับเนื้อหาที่เสนอทางนิตยสารยกเว้นเพียงเนื้อหาที่เป็นส่วนข่าวด่วนเท่านั้นที่นิตยสารไม่สามารถนำเสนอได้ เพราะนิตยสารออกเป็นวาระ (period) ส่วนหนังสือพิมพ์ออกทุกวัน แต่การนำเสนอข่าวทางนิตยสารก็มีเช่นกัน แม้จะมีช้าสุด แต่นิตยสารสามารถเสนอการวิเคราะห์ข่าว และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่เกิดขึ้นได้ถูกต้องมากกว่าหนังสือพิมพ์ และให้ความบันเทิงได้มากกว่ากับการโฆษณา

พีระ จิตรโสภณ (2547 : 72-76) ได้กล่าวถึงลักษณะของนิตยสารไว้ว่า แนวโน้มของนิตยสารในปัจจุบันมุ่งดึงดูดผู้อ่านเฉพาะกลุ่มเพิ่มขึ้น เนื้อหาของนิตยสารจึงค่อนข้างจะเน้นเฉพาะด้านมากขึ้น แต่อย่างไรก็ดี ลักษณะความหลากหลายของข้อเขียน หรือคอลัมน์ในนิตยสารยังแสดงให้เห็นความแตกต่างของนิตยสารจากลักษณะหนังสือทั่วไปที่จะมีเนื้อหาเป็นเรื่องเดียวกันทั้งเล่มได้ ลักษณะเด่นของนิตยสารที่แตกต่างไปจากหนังสือทั่วไป มีดังนี้

1. นิตยสารจะเน้นในการเสนอบทความสารคดี และข้อเขียนต่างๆ ที่ให้ความรู้และความบันเทิงกับผู้อ่านได้มากกว่า และละเอียดกว่า
2. นิตยสารมีโฆษณาที่สวยงามมากกว่า
3. นิตยสารมีการจัดหน้าที่สวยงามและพิถีพิถันมากกว่า
4. นิตยสารมีรูปเล่มกะทัดรัดหยิบถือได้สะดวกกว่า

5. ปกนิตยสารจะมีขนาดประมาณ 8 1/2 คูณ 1 11/2 นิ้ว หรือขนาด A4 หรือ 8 หน้ายก บางฉบับก็มีขนาดใหญ่เท่ากับหนังสือพิมพ์ขนาดเล็ก (tabloid) แต่บางเล่มก็เล็กเกือบพอๆ กับหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊ก

6. นิตยสารส่วนใหญ่จะมีปกที่พิมพ์ด้วยกระดาษหนากว่าหน้าข้างใน ปกจะมีสีสัน และรูปภาพสวยงามสะดุดตาเย็บรวมกับเนื้อใน ส่วนความหนาหรือจำนวนหน้าของนิตยสารนั้นไม่แน่นอน

7. นิตยสารหลายฉบับจะเสนอเนื้อหาข่าวในเล่มด้วยแต่ส่วนมากจะเป็นการสรุปข่าว หรือวิจารณ์ข่าว

อุบลรัตน์ ศิริชูศักดิ์ (2547 : 252-264) ได้กล่าวถึงลักษณะของนิตยสารไว้ว่า นิตยสารจัดเป็นสื่อมวลชนที่ผสมผสานระหว่างหนังสือพิมพ์ และหนังสือ กล่าวคือ คล้ายหนังสือพิมพ์ในส่วนของหน้าที่ให้ข่าวสาร ความคิดเห็น ความบันเทิง และลงโฆษณา เหมือนกับหนังสือในลักษณะที่เน้นการเจาะลึกรายละเอียดเหตุการณ์เบื้องหลังข่าว และมุ่งให้ความรู้แก่ผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม

สรุปได้ว่า นิตยสาร มีลักษณะเนื้อหาที่ผสมผสานระหว่างหนังสือพิมพ์ และหนังสือ กล่าวคือ คล้ายหนังสือพิมพ์ในส่วนของหน้าที่ให้ข่าวสาร ความคิดเห็น ความบันเทิง และลงโฆษณา แต่นิตยสารสามารถเสนอการวิเคราะห์ข่าว และการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าวที่เกิดขึ้นได้ถูกต้องมากกว่าหนังสือพิมพ์และให้ความบันเทิงได้มากพอๆ กับการโฆษณา ส่วนที่คล้ายหนังสือเป็นในลักษณะที่เน้นการเจาะลึกรายละเอียดเหตุการณ์เบื้องหลังข่าว และมุ่งให้ความรู้แก่ผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม แต่ลักษณะหนังสือทั่วไปจะมีเนื้อหาเป็นเรื่องเดียวกันทั้งเล่ม

3. บทบาทและหน้าที่ของนิตยสาร

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของนิตยสารไว้หลายทัศนะ ดังนี้

Wolseley (1965 : 375-376) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของนิตยสารว่า หน้าที่ของนิตยสารก็เหมือนสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออื่นๆ ในสังคมประชาธิปไตย กล่าวคือ ทำหน้าที่ให้ข้อมูลข่าวสารที่ตรงกับความเป็นจริง แสดงความเห็นอย่างยุติธรรม และลงพิมพ์โฆษณาที่เป็นจริง

Mott (1968 : 1-3) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของนิตยสารว่า เป็นตัวนำเสนองานเขียน ซึ่งบางส่วนก็มีคุณภาพสูงให้แก่ประชาชน โดยทั่วไปแล้วนิตยสารนั้นมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมธุรกิจสิ่งพิมพ์ เพราะผู้อ่านได้อ่านเรื่องย่อ หรือบทวิจารณ์ และแนะนำหนังสือ

เล่มอื่นๆ จากนิตยสาร ถือว่าเป็นการส่งเสริมธุรกิจสิ่งพิมพ์โดยรวม นอกจากนี้ นิตยสารยังเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ใช้อ้างอิงและค้นคว้าได้อีกด้วย

Schramn (1972 : 18-19) ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของนิตยสารไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. ทำหน้าที่เสมือนยามคอยรายงานเหตุการณ์ ความเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้น ให้สมาชิกในสังคมได้ทราบ แม้ว่าจะทำหน้าที่ไม่เหมือนสื่อมวลชนอื่นๆ แม้กระทั่งสื่อสิ่งพิมพ์ด้วยกัน คือ หนังสือพิมพ์ เพราะนิตยสารมีกำหนดออกห่างกว่าหนังสือพิมพ์ จึงไม่สามารถเสนอรายงานข่าวเหตุการณ์ต่างๆ ให้รวดเร็วเท่า แต่นิตยสารจะทำหน้าที่ในลักษณะของการรวบรวมเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งทางกายภาพและทางความคิดของคนในสังคม แล้วนำมาวิเคราะห์ วิจัย สรุปในลักษณะที่มีรายละเอียดมากขึ้น เพราะ นิตยสารทำหน้าที่นี้อย่างไม่ต้องรีบร้อนเท่าใดนัก

2. การทำหน้าที่เป็นเสมือนสะพานเชื่อมโยงระหว่างสังคมเก่ากับสังคมใหม่ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมทุกขณะ นิตยสารย่อมสามารถที่จะถ่ายทอดเรื่องราว ลักษณะของความเปลี่ยนแปลง ให้ประชาคมได้รับทราบ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องที่เล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่ที่มีความสำคัญมากๆ อาทิเช่น ในเรื่องการถ่ายทอดความเปลี่ยนแปลงในส่วนของวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของคนในช่วงต่างๆ ทั้งในด้านของการใช้ภาษา การใช้ภาพเพื่อการรวบรวมเรื่องราวต่างๆ และเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงนั้นๆ ด้วยเทคโนโลยีที่มีก้าวหน้าทางการสื่อสารและการพิมพ์ ทำให้นิตยสารในสมัยปัจจุบันสามารถทำหน้าที่นี้ได้ดีขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก

3. การทำหน้าที่เป็นเสมือนเวที หรือสื่อกลางที่ใช้ในการแสดงออกในเรื่องของความคิดเห็นการกระทำหน้าที่ดังกล่าวของนิตยสารออกจะได้เปรียบกว่าสื่ออื่นๆ โดยเฉพาะสื่ออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งอาจจะไม่สามารถให้รายละเอียดหรือถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิดอันลึกซึ้งได้ แต่นิตยสารเป็นสื่อที่เป็นสิ่งพิมพ์เป็นสื่อที่ผู้อ่านจะต้องมีความรู้ ความสามารถ มีความรักการอ่าน นิตยสารจึงได้เปรียบสื่ออื่นในแง่ที่สามารถเสนอเรื่อง ที่เป็นความละเอียดอ่อน ประณีต และลึกซึ้งได้ นิตยสารจึงสามารถที่จะเป็นเวทีหรือสื่อกลางในการแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นของเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างละเอียดลออ และยังเป็นสื่อที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ความคิดและการแสดงออกทางความคิดนั้นๆ

4. การทำหน้าที่เป็นเสมือน ครู ให้ความรู้ และการศึกษาแก่ประชาชน ซึ่งเป็นหน้าที่หลักประการหนึ่งของสื่อมวลชน และนิตยสารที่ดีย่อมไม่ละเลยการทำหน้าที่นี้

นิตยสารแต่ละด้าน แต่ละประเภท อาจจะกระทำหน้าที่ในลักษณะที่ต่างกัน นิตยสารบางฉบับ อาจจะมุ่งที่จะให้ความรู้และศึกษาแก่ผู้อ่านของตนโดยตรง ในขณะที่นิตยสารอีกหลายฉบับ อาจจะให้ความรู้แก่ผู้อ่านของตนด้วยวิธีที่ไม่เร่งรัด ค่อยซึมซับกันไปกับความบันเทิงเรีงรมย์ที่ได้รับ ทั้งนี้การทำหน้าที่นี้ของนิตยสารจะเป็นเช่นใดก็ขึ้นอยู่กับ ความมุ่งหมายและแนวทาง ในการดำเนินการของนิตยสารแต่ละฉบับ

5. การทำหน้าที่ในการให้บริการทางด้านธุรกิจ หน้าที่นี้เป็นหน้าที่อีก ประการหนึ่งที่สำคัญของสื่อมวลชนในระบอบการปกครองแบบเสรีนิยม นิตยสารสามารถ ที่จะให้บริการทางด้านธุรกิจได้โดยเฉพาะในแง่ของการประกาศและโฆษณาทั้งที่เป็นเรื่อง สาธารณประโยชน์ และทั้งที่เป็นเรื่องของการโฆษณาสินค้า ทั้งนี้เพราะในสังคมสมัยใหม่ที่ ขยายตัวไปรวดเร็วในทุกด้านนั้นด้วยระบบการผลิตที่ทันสมัย ผู้ผลิตสินค้าจะแข่งขันกันผลิต สินค้านานาชนิด นานาประเภทเพื่อที่จะใช้ดึงดูดความสนใจจากลูกค้า ในที่สุดแล้วจะเลือกซื้อ สินค้าใดสินค้าหนึ่งและใช้ต่อไปในที่สุด ในท่ามกลางข้อมูลที่มากรมายนี้สื่อมวลชนจะกระทำ หน้าที่ในการให้บริการ โดยการเสนอโฆษณาของสินค้าต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบข้อมูล ได้เห็นว่าสินค้าและบริการชนิดใดเป็นที่ต้องการของตน ซึ่งจะทำให้เกิดการตัดสินใจเลือกที่มี ประสิทธิภาพ นิตยสารสามารถทำหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างดีไม่แพ้สื่ออื่น โดยเฉพาะถ้าเทียบกับ วิทยุหรือหนังสือพิมพ์ ซึ่งมีเพียงเสียงและขาดสีสัน ระบบการพิมพ์ และศิลปะในการจัดหน้า โฆษณา ทำให้นิตยสารสามารถทำหน้าที่ให้ข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับบริการและสินค้าได้เป็น อย่างดี

สรุปได้ว่า นิตยสาร มีบทบาทและหน้าที่เป็นตัวนำเสนองานเขียน ทำหน้าที่เป็น สื่อรายงานเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวต่างๆ ถ่ายทอดเรื่องราว วิถีชีวิตของคนในช่วงต่างๆ ให้ความรู้และการศึกษา ให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่าน ตลอดจนการประกาศและโฆษณา เพื่อให้ ผู้อ่านได้ทราบถึงข้อมูลข่าวสาร เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม และปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้ นิตยสารมีบทบาทและหน้าที่ที่ดี คือ เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

4. ประเภทของนิตยสาร

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงประเภทของนิตยสารไว้หลายทัศนะ ดังนี้

J.W. Click and Russell N. Baird (1974 : 4) ได้กล่าวถึงประเภทของนิตยสารว่า สามารถแบ่งประเภทของนิตยสารออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. นิตยสารเพื่อผู้อ่านทั่วไป (consumer magazines) นิตยสารประเภทนี้จะมีการมุ่งสนองความสนใจและมีเป้าหมายไปยังกลุ่มผู้อ่านจำนวนมาก ลักษณะเนื้อหาส่วนใหญ่จะเน้นหนักและให้ความรู้สึกกับผู้อ่านไปในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นิตยสารประเภทนี้ได้แก่

1.1 นิตยสารข่าว (News Magazines) มีการนำเสนอเรื่องราวคล้ายหนังสือพิมพ์ แต่ลักษณะของโครงสร้างในการนำเสนอแตกต่างกัน วิธีการเขียนข่าวมีลักษณะแบบอธิบาย สรุปรูปร่าง วิเคราะห์ข่าว รูปแบบการเขียนจะเป็นแบบพีระมิดหัวตั้งธรรมดา (Upright Pyramid) เป็นการนำเสนอข้อเท็จจริงที่ผู้อ่านรู้เรื่องซ้ำ แต่จะได้รับรายละเอียดมากกว่าการอ่านจากหนังสือพิมพ์ ซึ่งตรงข้ามกับรูปแบบการเขียนของหนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นแบบพีระมิดหัวกลับ (Inverted Pyramid) นิตยสารประเภทนี้จะมีเนื้อหาที่ค่อนข้างหนัก เนื้อหาจะเน้นไปในเรื่องของการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษาทั่วไป ผู้อ่านจะได้รับความรู้และได้เข้าใจจากการอธิบาย วิเคราะห์ วิเคราะห์ข่าว และสรุปเรื่องสำคัญจากนิตยสารประเภทนี้

1.2 นิตยสารภาพ (Picture Magazines) เป็นนิตยสารที่มีการลงภาพมากกว่าเรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อธิบายด้วยตัวหนังสือ เนื่องจากภาพที่ลงสามารถเป็นสื่อที่ถ่ายทอดและนำเสนอข่าวสารได้ชัดเจนมากกว่าตัวหนังสือ ดังนั้นภาพจึงมีความสำคัญสำหรับนิตยสารประเภทนี้เป็นอย่างมาก

1.3 นิตยสารประเภทย่อเรื่อง (Digest Magazines) นิตยสารประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเป็นนิตยสารที่มีขนาดเล็ก เนื้อหาส่วนใหญ่จะเป็นการนำเอาเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่สำคัญต่าง ๆ หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเฉพาะด้านมานำเสนอ โดยการย่อให้สั้นกว่าเรื่องเดิม ที่เคยเสนอหรือปรากฏในหนังสือหรือนิตยสารอื่น ๆ มาก่อน โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านที่มีเวลาไม่มาก ได้อ่านและเข้าใจในเวลาอันสั้น เป็นการประหยัดเวลาและให้ความสนใจมากกว่าเรื่องที่มีความยาวและต้องใช้เวลาอ่านมาก ตัวอย่างนิตยสารประเภทนี้ที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ได้แก่ Reader's Digest เป็นต้น

1.4 นิตยสารประเภทเปิดเผยข้อเท็จจริง (Confession Magazines) เรียกโดยทั่วไปว่า นิตยสารเบื้องหลังความจริง นิตยสารประเภทนี้มุ่งเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่คนทั่วไปสนใจและมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องของข้อเท็จจริงและเบื้องหลังต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น นิตยสารประเภทนี้จึงนำเสนอข้อเท็จจริงและสิ่งที่เป็นเบื้องหลังมาตีแผ่และเปิดเผยให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความเป็นไปต่าง ๆ เช่น อาชญากรรม ชู้สาว บุคคล การเมือง สุขภาพ ความงาม ฯลฯ เป็นต้น

1.5 นิตยสารแฟน (Fans Magazines) เป็นนิตยสารที่เสนอเกี่ยวกับสาระและเกร็ดความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ เป็นนิตยสารที่จัดอยู่ในประเภทที่มีเนื้อหา สาระคล้ายคลึงกับนิตยสารประเภทเบื่องหลังความจริง แต่จะมุ่งเน้นหนักไปในด้านบันเทิง เช่น ภาพยนตร์ ดนตรี วิทยุและโทรทัศน์ เป็นต้น

1.6 นิตยสารกีฬา (Sport Magazines) นิตยสารประเภทนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับกีฬาทุกประเภท เช่น มวย ฟุตบอล เทนนิส กอล์ฟ ฯลฯ เป็นต้น บางฉบับจะเป็นนิตยสารกีฬาเฉพาะกลุ่ม เช่น นิตยสารมวย นิตยสารเทนนิส เป็นต้น

1.7 นิตยสารบุคคล (Personal Magazines) เป็นนิตยสารที่ลงเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลที่มีชื่อเสียงในวงการต่าง ๆ

1.8 นิตยสารชาย หญิง (Men and Women Magazines) เป็นนิตยสารที่มุ่งเสนอเนื้อหาสาระเพื่อผู้ชาย หรือผู้หญิง โดยเฉพาะ นิตยสารผู้ชายจะมีเนื้อหาสาระที่กว้างขวางที่เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายและเป็นสิ่งที่สนใจของผู้ชายส่วนใหญ่ เช่น แฟชั่น การผจญภัย การออกกำลังกาย เป็นต้น ส่วนนิตยสารผู้หญิง ได้แก่ นิตยสารที่ลงเรื่องราวเกี่ยวกับแม่และเด็ก แฟชั่น การบ้านการเรือน การเสริมสวย ความงาม เป็นต้น

1.9 นิตยสารวิชาการ (Academic Magazines) เป็นนิตยสารที่มีเนื้อหาเฉพาะสาขาวิชา เช่น นิตยสารวิทยาศาสตร์ นิตยสารคณิตศาสตร์ เป็นต้น

1.10 นิตยสารการ์ตูน (Cartoon Magazines) เป็นนิตยสารที่มีทั้งเรื่องและภาพที่ตลกขบขันทั่วไป เช่น นิตยสารตัวตุ่น นิตยสารชายหัวเราะ เป็นต้น

2. นิตยสารเพื่อผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม (Specialized Magazines) นิตยสารประเภทนี้ มุ่งเสนอเนื้อหาเพื่อผู้อ่านที่สนใจและเกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ การจัดทำและเผยแพร่มีอย่างจำกัดและอยู่ในแวดวงเฉพาะกลุ่มเท่านั้น

2.1 นิตยสารธุรกิจ (Business Publications) มีเนื้อหาที่มุ่งบริการผู้อ่านในด้านธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม เศรษฐกิจต่าง ๆ ตลอดจนธุรกิจในวงการวิชาชีพสาขาต่าง ๆ นิตยสารประเภทนี้มีทั้งการดำเนินงานโดยอิสระไม่ขึ้นอยู่กับบริษัท ห้างร้าน สมาคม หรือหน่วยงานราชการ และอีกประเภทหนึ่งที่มีการดำเนินงานโดยบริษัท ห้างร้าน สมาคม และหน่วยงานราชการ ดังนั้น เนื้อหาและวัตถุประสงค์ของนิตยสารธุรกิจจึงแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับผู้ดำเนินงานเป็นสำคัญ

2.2 นิตยสารสมาคม (Association Magazines) เป็นนิตยสารที่จัดทำขึ้นโดยสมาคมแห่งใดแห่งหนึ่ง เนื้อหาส่วนใหญ่ของนิตยสารประเภทนี้ จะเน้นหนักไปในด้าน

เกี่ยวกับเรื่องราวข่าวสาร รายงานกิจกรรมของสมาคม ฯลฯ การจำหน่ายแจกจะอยู่ในวงจำกัดเฉพาะสมาชิกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับสมาคมเท่านั้น

2.3 นิติสารประชาสัมพันธ์ (Public Relation Magazines) เป็นนิติสารที่จัดพิมพ์โดยองค์การหรือหน่วยงานของทั้งภาครัฐ เอกชนและรัฐวิสาหกิจ โดยมุ่งเน้นให้ผู้อ่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีหน้าที่โดยตรงได้รับการชี้แจงนโยบาย เป้าหมาย รายงานความคืบหน้าของหน่วยงานและองค์กร กลุ่มเป้าหมายสำหรับนิติสารประเภทนี้ได้แก่ พนักงาน ลูกจ้าง ลูกค้า ผู้ถือหุ้น ผู้แทนจำหน่าย ผู้บริโภค เป็นต้น

2.4 นิติสารวาระพิเศษ (One-Shot Magazines) เป็นนิติสารที่จัดพิมพ์ออกมาเพียงครั้งเดียวตามเหตุการณ์หรือวาระพิเศษ เนื้อหาจึงเน้นหนักไปตามเหตุการณ์หรือตามวาระพิเศษ ส่วนใหญ่จะมีภาพประกอบคล้ายกับนิติสารภาพ

ประมะ สตะเวทิน (2541 : 78) ได้กล่าวถึงประเภทของนิติสารว่า โดยทั่วไปแล้วนิติสารแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. นิติสารทั่วไป (Consumer or General Interest Magazine) เป็นนิติสารที่มีเนื้อหากว้างขวางเป็นที่สนใจของคนทั่วไป อย่างไรก็ตามนิติสารทั่วไปยังสามารถแบ่งย่อยออกไปได้อีกตามลักษณะความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งแม้จะดูเหมือนว่ามีลักษณะเฉพาะ แต่ก็เป็นเรื่องที่คนทั่วไปสนใจ มีผู้อ่านจำนวนมาก นิติสารทั่วไป แบ่งออกได้ดังนี้ นิติสารผู้หญิง นิติสารผู้ชาย นิติสารสมัยใหม่ นิติสารคุณภาพ นิติสารเปิดเผยข้อเท็จจริง นิติสารข่าว นิติสารกีฬา นิติสารท่องเที่ยว นิติสารการสำรวจ นิติสารข้ามัน นิติสารบ้าน และนิติสารบันเทิง

2. นิติสารเฉพาะด้าน (Specialized Magazine) เป็นนิติสารที่มีเนื้อหาเฉพาะด้านอย่างแท้จริง มุ่งที่ผู้สนใจในเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะมีจำนวนจำหน่ายน้อยเนื่องจากมีผู้อ่านไม่มากนัก นิติสารเฉพาะด้านแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้ นิติสารเกี่ยวกับเด็ก นิติสารการ์ตูน เรื่องนิติสารวรรณกรรมขนาดเล็ก นิติสารวรรณกรรม นิติสารวิชาการ นิติสารการศึกษา นิติสารธุรกิจ นิติสารศาสนา นิติสารอุตสาหกรรมหรือบริษัท นิติสารการเกษตร นิติสารการขนส่งนิติสารวิทยาศาสตร์ และนิติสารการโต้แย้งหรือความคิดเห็น

พีระ จิตร โสภณ (2547 : 72-76) ได้กล่าวถึง ประเภทของนิติสารว่า การแบ่งประเภทนิติสารนั้นส่วนใหญ่จะยึดถือเนื้อหาหรือกลุ่มผู้อ่านเป็นหลัก ดังนี้

1. นิติสารทั่วไป (General Magazines) นิติสารที่มีเนื้อหาสำหรับผู้อ่านทั่วไป นิติสารประเภทนี้บางคนเรียกว่า นิติสารที่คนทั่วไปสนใจ หรือนิติสารสำหรับผู้ซื้อ

ทั่วไป (General Consumer Magazines) บางคนก็จัดนิตยสารประเภทนี้เป็นพวกนิตยสารสำหรับมวลชนทั่วไป (Magazines for the Masses) ในเมืองไทยนิตยสารที่จัดว่าเป็นนิตยสารทั่วไป โดยวัดจากจำนวนจำหน่ายนั้นคงไม่มีแต่ถ้าจะดูจากเนื้อหาทั่วไปแล้วก็มียูบบ้างเหมือนกัน เช่นนิตยสารฟ้าเมืองไทย ที่หยุดพิมพ์ไปแล้ว นิตยสารสารคดี และนิตยสารอื่น ๆ ที่มีเนื้อหากว้างๆทั่วไปในทำนองเดียวกัน ซึ่งอาจรวมทั้งนิตยสารข่าวทั่วไปที่นิตยสารสำหรับครอบครัว เช่น นิตยสารผู้หญิง เป็นต้น

2. นิตยสารเฉพาะกลุ่มผู้บริโภคหรือเฉพาะด้าน (Specialized Magazines) นิตยสารประเภทนี้มีอยู่มากมายหลายชนิด มีการจัดกลุ่มแตกต่างกันออกไป โดยทั่วไปแล้วมักจะจัดตามลักษณะของกลุ่มผู้บริโภคตามหลักการของการตลาด ในที่นี้ขอแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ดังนี้

2.1 นิตยสารข่าว เน้นในเรื่องข่าว เบื้องหลังข่าว วิเคราะห์และวิจารณ์ข่าว พร้อมทั้งบทความและสารคดีอื่นๆ เช่น นิตยสารสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ และมติชนสุดสัปดาห์ เนชั่น-สุดสัปดาห์ นิตยสารประเภทนี้บางที่ก็จัดเป็นนิตยสารทั่วไปได้ เพราะเป็นเรื่องที่ทุกคนสนใจ

2.2 นิตยสารผู้หญิง เป็นนิตยสารที่เน้นในเรื่องที่เป็นความสนใจของผู้หญิงทั่วไปเนื่องจากผู้หญิง เป็นกลุ่มผู้บริโภคที่สำคัญ นิตยสารที่เกี่ยวกับผู้หญิงจึงมี มากมาย คายดีน นิตยสารประเภทนี้สามารถจะหาโฆษณาได้ไม่ยากนักเพราะ มีสินค้าและผลิตภัณฑ์หลายอย่างที่มีมุ่งจะตลาดผู้หญิง โดยเฉพาะ ตัวอย่างนิตยสารผู้หญิงในเมืองไทยมี ให้เห็นกัน กลาดเกลื่อนทั่วไป เช่น สกุลไทย ขวัญเรือน คิฉิน เปรี้ยว แพรว

2.3 นิตยสารผู้ชาย นิตยสารพวกนี้ส่วนมากจะเน้นในเรื่องเพศเป็นสำคัญ มีภาพโป๊เปลือยของผู้หญิงสาวเป็นเรื่องล่อใจผู้ซื้อ แต่บางฉบับก็มีบทความดี ๆ แทรกอยู่เช่นกัน ตัวอย่างเช่น นิตยสาร BOSS ผู้นำเพล็บอย ของสหรัฐอเมริกา เพนเฮ้าส์ ที่เป็นคู่แข่งของ นิตยสารเพล็บอยในสหรัฐอเมริกาก็มีพิมพ์ในเมืองไทย

2.4 นิตยสารธุรกิจ เป็นนิตยสารอีกประเภทหนึ่งที่มีจำหน่ายแพร่หลาย ในท้องตลาดเน้นในเรื่องธุรกิจการค้า อุตสาหกรรม การเงินการธนาคาร การบริหารและการจัดการ เป็นต้น กลุ่มผู้อ่านได้แก่ ผู้บริหารและผู้อยู่ในวงการธุรกิจ ทั่วไป นิตยสารในแนวนี้มีหลายประเภท เช่น การเงินการธนาคาร ดอกเบี้ย ผู้จัดการ อีคอนนิวส์ เป็นต้น

2.5 นิตยสารด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากนิตยสารเฉพาะด้านหรือเฉพาะกลุ่มดังที่ได้กล่าวมาแล้ว 4 กลุ่มใหญ่ ๆ ก็ยังมีนิตยสารเฉพาะด้านต่าง ๆ อีกมากมายหลาย

ประเภท เช่น นิตยสารเด็ก นิตยสารวัยรุ่น นิตยสารครอบครัว นิตยสารดารานักร้อง นิตยสารภาพยนตร์ ดนตรี นิตยสารกีฬาต่าง ๆ นิตยสารความคิดเห็น นิตยสารเฉพาะชุมชน นิตยสารวิทยาศาสตร์ นิตยสารเครื่องเสียง นิตยสารคอมพิวเตอร์ นิตยสารวิถีทัศน์ ทีวี นิตยสารรถยนต์ นิตยสารบ้านและการตกแต่ง นิตยสารการเกษตรต่าง ๆ นิตยสารท่องเที่ยว นิตยสารสุขภาพ นิตยสารการออกกำลังกายและการใช้เวลาว่าง นิตยสารถ่ายภาพ นิตยสารศิลปวัฒนธรรม นิตยสารศาสนา นิตยสารพระเครื่อง

3. นิตยสารและวารสารสมาคม (Association Magazines) นิตยสารสมาคม เป็นนิตยสารที่ออกในนามสมาคมต่าง ๆ เช่น สมาคมผู้คุ้มครองผู้บริโภค สมาคมโฆษณาธุรกิจ สมาคมคหกรรมศาสตร์ สมาคมธรรมศาสตร์ ฯลฯ นิตยสารที่ออกโดยสมาคมเหล่านี้บางครั้งอาจจัดเข้าเป็นนิตยสารเฉพาะด้าน หรือเฉพาะกลุ่ม ผู้บริโภคประเภทใดประเภทหนึ่งได้เช่นกัน

4. นิตยสารและวารสารวิชาชีพ (Professional Magazines) นิตยสารวิชาชีพ เป็นนิตยสารคล้าย ๆ กับนิตยสารสมาคมแต่เน้นในเรื่องวิชาชีพเฉพาะ เช่น วิชาชีพหนังสือพิมพ์ วิชาชีพทนายความ วิชาชีพแพทย์ วิชาชีพครู เป็นต้น วารสารวิชาการ (Journals) ทั้งหลายอาจจะจัดรวมอยู่ในกลุ่มนี้ได้ เพราะวารสารเชิงวิชาการต่าง ๆ มักจะเน้นในวิชาการด้านนั้น ๆ เป็นหลัก เช่น วารสารวิชาการด้านการแพทย์ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านสังคมศาสตร์ ด้านนิเทศศาสตร์ ด้านบรรณารักษศาสตร์ เป็นต้น แต่บางที่วารสารวิชาการก็อาจจะจัดอยู่ในนิตยสารสมาคม ได้เช่นกันถ้าหากเรามอง ในแง่ผู้จัดพิมพ์ที่เป็นสมาคมวิชาการหรือวิชาชีพต่าง ๆ

5. นิตยสารและวารสารการประชาสัมพันธ์ (Public Relation Magazines) นิตยสารการประชาสัมพันธ์ เป็นนิตยสารที่ออกโดยบริษัทหรือหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่แก่สาธารณชนโดยมีจุดประสงค์ในการประชาสัมพันธ์หน่วยงานหรือบริษัทนั้น ๆ บริษัทใหญ่ ๆ เช่น เซลล์ เอส โซ่ การบินไทย ธนาคารกรุงเทพ ฯลฯ ต่างก็มีนิตยสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ของตนเองออกเป็นประจำสม่ำเสมอ นอกจากนี้ยังอาจจะมีเพื่อการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ภายในระหว่างลูกจ้างพนักงานหรือระหว่างบริษัทกับลูกค้า นิตยสารประเภทนี้บางทีก็เรียกว่า วารสารหน่วยงาน (House Journals) หรือนิตยสารบริษัท (Company Magazines)

6. นิตยสารฉบับแทรกหนังสือพิมพ์ (Newspaper's Magazines หรือ Sunday Supplement Magazines) นิตยสารประเภทนี้ หมายถึง นิตยสารที่ออกเป็นฉบับนันทนาการหรือเป็นฉบับแถมของหนังสือพิมพ์ ในวันพิเศษ หรือวันอาทิตย์ในต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา นิยมมีนิตยสารประเภทนี้ฉบับนันทนาการ แก่ผู้อ่านในวันอาทิตย์ นิตยสารเหล่านี้ เช่น แฟมิลี่วีคลี่

(Family Weekly) มีจำนวนพิมพ์มากกว่า 10 ล้านฉบับ เพราะหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ รั้งไปแจกเป็น อภินันทนาการแก่ผู้อ่านในวันอาทิตย์ทุกสัปดาห์

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (2547 : 252-264) ได้กล่าวถึง ประเภทของนิตยสารว่า สามารถแบ่งประเภทนิตยสาร โดยใช้เกณฑ์วัตถุประสงค์ในการตอบสนองความต้องการหรือ เนื้อหาของนิตยสารของผู้อ่านไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. นิตยสารเพื่อผู้บริโภค (Consumer Magazine) หรือนิตยสารทั่วไป (Mass Magazine) เป็นนิตยสารที่จัดทำโดยเอกชน หรือบริษัทธุรกิจการพิมพ์ต่าง ๆ เป็นนิตยสารที่ จัดทำขึ้นเพื่อมุ่งผลกำไร มีการหารายได้จาก การลงโฆษณา มีเนื้อหา รูปแบบที่สนองตอบต่อ ผู้อ่านหลายระดับ ไม่เจาะลึกเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษ นิตยสารประเภทนี้ สามารถแบ่ง ออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้อีกโดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์เนื้อหา และกลุ่มผู้อ่าน ดังนี้

1.1 นิตยสารผู้หญิง ประเภทที่เน้นแนวแม่บ้านแม่เรือน เช่น กุลสตรี ขวัญเรือน ประเภทที่เน้นความรู้อรอบตัวที่ทันสมัย เช่น พลอยแกมเพชร แพรวสุดสัปดาห์ อิมเมจ (Image) ไปจนกระทั่งนิตยสารต่างประเทศฉบับภาษาไทย เช่น แอล (Elle) คลีโอ (Cleo) คอสโมโพลิเตน (Cosmopolitan)

1.2 นิตยสารผู้ชาย ซึ่งแบ่งย่อยออกไปได้อีก คือ

1.2.1 นิตยสารรถ เช่น นักเลงมอเตอร์ไซค์ แหล่งรถ

1.2.2 นิตยสารกีฬา เช่น แบดมินตันรีวิว กอล์ฟ สตาร์ชอคเกอร์

1.2.3 นิตยสารเพศและกามารมณ์ และนิตยสารที่มุ่งผู้อ่านเพศชาย เช่น เพนท์เฮาส์ (Penthouse) จีเอ็ม (GM) บอส (Boss)

1.2.4 นิตยสารเครื่องเสียง วิทยุเทปและคอมพิวเตอร์ เช่น คอมพิวเตอร์ยูสเซอร์ (Computer user) คอมทูเดย์ (Com Today)

1.3 นิตยสารเด็ก เช่น ชัยพฤกษ์ สตรีสารภาคพิเศษฉบับเยาว์

1.4 นิตยสารสำหรับครอบครัว

1.4.1 นิตยสารบ้านและตกแต่งบ้าน เช่น บ้านและสวน แอล เดคคอร์ (Elle Decor)

1.4.2 นิตยสารท่องเที่ยว เช่น อสท. เที่ยวรอบโลก ทราเวลเลอร์ (Traveler)

1.4.3 นิตยสารสุขภาพอนามัย เช่น หมอชาวบ้าน รักลูกไลฟ์แอนด์ แฟมิลี (Life and Family)

- 1.4.4 นิตยสารแนวสารคดี เช่น สารคดี เนชั่นแนล จีโอกราฟฟิก (National Geographic)
- 1.5 นิตยสารการเมือง เช่น มติชนสุดสัปดาห์ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ เนชั่นสุดสัปดาห์
- 1.6 นิตยสารเศรษฐกิจและธุรกิจ เช่น การเงินการธนาคารรายเดือน ดอกเบี้ย ผู้จัดการรายเดือน
- 1.7 นิตยสารศิลปะและวัฒนธรรม และนิตยสารวรรณกรรม เช่น ศิลปวัฒนธรรม ถนนหนังสือ ช่อกระแจะ
- 1.8 นิตยสารบันเทิง เช่น สตาร์พิกส์ (Starpic) ดาราภาพยนตร์ ทวีพูล
2. นิตยสารเฉพาะกลุ่ม (Special Interest Magazine หรือ Specialty) หรือนิตยสารที่ออกโดยหน่วยงานราชการ สมาคมวิชาชีพ และสถาบันต่าง ๆ
- 2.1 นิตยสารธุรกิจ (Business Magazine) เป็นนิตยสารที่เจาะลึกหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวงการธุรกิจหรือความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้น เช่น การเงินการธนาคาร อสังหาริมทรัพย์
- 2.2 นิตยสารที่ออกโดยหน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ส่วนใหญ่จัดทำขึ้นเพื่อเสนอเนื้อหาให้แก่ข้าราชการในหน่วยงานนั้นหรือประชาชนที่เกี่ยวข้องได้ทราบ
- 2.3 นิตยสารวิชาการหรือกึ่งวิชาการ หรือนิตยสารสมาคม (Association Magazine) ส่วนใหญ่เป็นของสมาคมวิชาชีพ สมาคม คณะกรรมการและสถาบันการศึกษา เพื่อเผยแพร่ความรู้เชิงวิชาการในสาขานั้น ๆ ให้กับสมาชิกได้ทราบ และสร้างความสัมพันธ์อันดี ระหว่างองค์กรและสมาชิก เช่น วารสารธรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วารสารนิเทศศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น
- 2.4 นิตยสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ (Public Relations Magazine) เป็นนิตยสารที่จัดทำขึ้น เพื่อสร้างภาพพจน์ที่ดีขององค์กรและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างลูกค้า องค์กร โดยจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมและความเคลื่อนไหวขององค์กรนั้น ๆ เช่น ความรู้ คือ ประทีปของบริษัทเอส ไซส์แดนคาร์ดประเทศไทย เมืองโบราณของบริษัทเมืองโบราณ เป็นต้น
- 2.5 นิตยสารเฉพาะวาระ (One-Shot Magazine) เป็นนิตยสารที่ผลิตขึ้นในเฉพาะโอกาสพิเศษเพื่อตอบสนองความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งกำลังให้ความสนใจกับเรื่องใด

เรื่องหนึ่งเป็นอย่างมาก โดยอาจออกมาเพียงเล่มเดียว หรือหลายเล่มในช่วงโอกาสนั้น ๆ เช่น นิตยสารฟุตบอลโลก นิตยสารนางงามจักรวาล เป็นต้น

สรุปได้ว่า นิตยสาร สามารถแบ่งประเภทตามเกณฑ์ต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของเนื้อหา หรือกลุ่มผู้อ่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้ 1) นิตยสารทั่วไป (Mass Magazine) โดยนิตยสารทั่วไปมีเนื้อหาสำหรับผู้อ่านทั่วไป เป็นนิตยสารที่จัดทำโดยเอกชน หรือบริษัทธุรกิจการพิมพ์ต่าง ๆ เป็นนิตยสารที่จัดทำขึ้นเพื่อมุ่งผลกำไร มีการหารายได้จาก การลงโฆษณา จะมีการมุ่งสนองความสนใจและมีเป้าหมายไปยังกลุ่มผู้อ่านจำนวนมาก มีเนื้อหารูปแบบที่สนองตอบต่อผู้อ่านหลายระดับ ลักษณะเนื้อหาส่วนใหญ่จะเน้นหนัก และให้ความรู้สึกกับผู้อ่าน แต่ไม่เจาะลึกเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษ สามารถแบ่งออกได้ดังนี้ นิตยสารผู้หญิง นิตยสารผู้ชาย นิตยสารสมัยใหม่ นิตยสารคุณภาพ นิตยสารเปิดเผยข้อเท็จจริง นิตยสารข่าว นิตยสารกีฬา นิตยสารท่องเที่ยว นิตยสารการสำรวจ นิตยสารข้ามัน นิตยสารบ้านและนิตยสารบันเทิง และ 2) นิตยสารเฉพาะกลุ่ม (Special Interest Magazine) โดยนิตยสารเฉพาะกลุ่มจะมุ่งเสนอเนื้อหาเพื่อผู้อ่านที่สนใจและเกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะการจัดทำและเผยแพร่มีอย่างจำกัดและอยู่ในแวดวงเฉพาะกลุ่มเท่านั้น สามารถแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้ นิตยสารเกี่ยวกับเด็ก นิตยสารการ์ตูน เรื่องนิตยสารวรรณกรรมขนาดเล็ก นิตยสารวรรณกรรม นิตยสารวิชาการ นิตยสารการศึกษา นิตยสารธุรกิจ นิตยสารศาสนา นิตยสารอุตสาหกรรมหรือบริษัท นิตยสารการเกษตร นิตยสารการขนส่งนิตยสารวิทยาศาสตร์ และนิตยสารการโต้แย้งหรือความคิดเห็น

5. นิตยสารบันเทิงวัยรุ่น

นิตยสารบันเทิงวัยรุ่นจัดเป็นประเภทหนึ่งในนิตยสารกลุ่มผู้อ่านทั่วไป แม้นิตยสารกลุ่มนี้จะมีการเจาะจงกลุ่มผู้อ่าน โดยอาจถือตามเพศ และอายุเป็นเกณฑ์แต่ก็มีเรื่องปะปนกันหลายรส ผู้อ่านกลุ่มต่าง ๆ สามารถอ่านได้ ต่างจากนิตยสารเฉพาะกลุ่มซึ่งมีเนื้อหาที่น่าสนใจเฉพาะกลุ่ม และเนื้อเรื่อง มีความลึกซึ้งซึ่งมากกว่าแบบทั่วไป นิตยสารบันเทิงวัยรุ่นนั้น ได้ถือกำเนิดมานานแล้วนับศตวรรษ นิตยสารในยุคแรก ๆ ได้ถูกจัดรวมไว้ในนิตยสารและวารสารสำหรับเด็กซึ่งรวมถึงวัยรุ่น หรือเยาวชน และจะเสนอเนื้อหาที่เน้นด้านวิชาการมากกว่า เนื้อหาทางด้านบันเทิงเป็นเพียงเนื้อหาประกอบเท่านั้น ซึ่งส่วนมากจะเป็นนิทานและเรื่องสั้น ถ้าต้องการอ่านเรื่องราวของภาพยนตร์ นักร้อง และบันเทิงด้านอื่น ๆ ก็จะต้องอ่านนิตยสารบันเทิงที่เสนอเรื่องราวที่ผู้อ่านทุกเพศ ทุกวัยสามารถอ่านได้ ซึ่งไม่มีนิตยสารสำหรับวัยรุ่น

โดยตรง จากการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจให้ถูกต้อง จึงขอทำความเข้าใจในประเด็นลักษณะ นิตยสารบันเทิงวัยรุ่น มีรายละเอียดดังนี้

พีระ จิรโสภณ (2547 : 72-76) ได้กล่าวว่า นิตยสารบันเทิงวัยรุ่นเป็นสิ่งพิมพ์ที่มีระยะเวลาในการพิมพ์สม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นรายปักษ์ รายเดือน เป็นนิตยสารเฉพาะกลุ่ม ผู้บริโภคหรือเฉพาะด้าน (Specialized Magazines) นิตยสารประเภทนี้มีการจัดกลุ่มแตกต่างกันออกไป โดยทั่วไปแล้วมักจะ จัดตามลักษณะของกลุ่มผู้บริโภคตามหลักการของการตลาด โดยเนื้อหาเน้นให้ความบันเทิง เช่น แฟชั่น ภาพยนตร์ ดารา ไลฟ์สไตล์ ข่าวนิตยสารต่าง ๆ เรื่องสั้น บทสัมภาษณ์ ข่าวสารความรู้ที่เกี่ยวกับวัยรุ่น ความสนใจเฉพาะกลุ่ม หรือเฉพาะด้าน นิตยสารบันเทิงวัยรุ่น จะเป็นเรื่องราวที่วัยรุ่นให้ความสนใจ เช่น Hamburger , เธอกับฉัน , Nylon Thailand เป็นต้น

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (2547 : 281-282) ได้กล่าวว่า ผู้อ่านนิตยสารถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย (Segment) ที่มีความหลากหลายมีความสนใจเฉพาะด้าน ซึ่งนิตยสารบันเทิงวัยรุ่นนับว่าเป็นจุดเด่นของนิตยสารที่สามารถเสนอเนื้อหาตอบสนองผู้อ่านที่เป็นกลุ่มของวัยรุ่นได้อย่างชัดเจน

สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ (2549 : 55-59) ได้กล่าวว่า นิตยสารบันเทิงสำหรับวัยรุ่นเป็นนิตยสารที่มีลักษณะเนื้อหาที่เน้นในการนำเสนอเรื่องราวเฉพาะด้าน จัดเป็นนิตยสารกลุ่มผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม (Specialized Magazine) โดยการคำนึงถึงลักษณะเนื้อหาที่เจาะจงกว่าการแบ่งประเภททั่วไป เช่น มีเนื้อหาที่เน้นความบันเทิงในเรื่องของแฟชั่น ดารา ภาพยนตร์ นักร้อง เป็นต้น

สรุปได้ว่า นิตยสารบันเทิงวัยรุ่น หมายถึง สิ่งพิมพ์ที่มีระยะเวลาในการพิมพ์สม่ำเสมอ ออกเป็นรายปักษ์หรือรายเดือน โดยมีกลุ่มผู้อ่านหลักคือวัยรุ่นและเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่วัยรุ่นสนใจ เน้นนำเสนอเรื่องราวเฉพาะด้าน ได้แก่ แฟชั่น ภาพยนตร์ ดารา เพลง ไลฟ์สไตล์ ข่าวนิตยสารต่าง ๆ เรื่องสั้น บทสัมภาษณ์ ตอบปัญหาความรัก ข่าวสารความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น จัดเป็นนิตยสารเฉพาะกลุ่มผู้บริโภคหรือเฉพาะด้าน (Specialized Magazine) โดยนิตยสารเฉพาะกลุ่มจะมุ่งเสนอเนื้อหาเพื่อผู้อ่านที่สนใจและเกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะ การจัดทำและเผยแพร่มีอย่างจำกัดและอยู่ในแวดวงเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ซึ่งนิตยสารบันเทิงวัยรุ่นนับว่าเป็นจุดเด่นของนิตยสารที่สามารถเสนอเนื้อหาตอบสนองผู้อ่านที่เป็นกลุ่มของวัยรุ่นได้อย่างชัดเจน ที่มีความหลากหลายมีความสนใจเฉพาะด้าน โดยการคำนึงถึงลักษณะเนื้อหาที่เจาะจงกว่าการแบ่งประเภทของนิตยสารทั่วไป

6. นิตยสารบันเทิงวัยรุ่นที่ได้รับความนิยม

ในปัจจุบันมีนิตยสารหลากหลายประเภทและนิตยสารบันเทิงวัยรุ่นจัดเป็นประเภทหนึ่งในนิตยสารกลุ่มผู้อ่านทั่ว นิตยสารบันเทิงสำหรับวัยรุ่น โดยมีกลุ่มผู้อ่านหลักคือ วัยรุ่นและเน้นเนื้อหา ให้ความบันเทิง และสิ่งที่วัยรุ่นสนใจตามแนวคิดวัยรุ่น เช่น แฟชั่น ภาพยนตร์ ดาราไลฟ์สไตล์ ข่าวบันเทิงต่างๆ เรื่องสั้น บทสัมภาษณ์ ข่าวสาร ความรู้ที่เกี่ยวกับวัยรุ่น เป็นต้น มีความหลากหลายมีความสนใจเฉพาะด้าน และในปัจจุบันนิตยสารบันเทิงวัยรุ่นยอดนิยมมีหลากหลายนิตยสาร เช่น นิตยสาร I Like นิตยสาร เธอกับฉัน นิตยสาร Seventeen นิตยสารสุดลับคาเฟ่และนิตยสาร Cheeze เป็นต้น โดยมีรายละเอียดของนิตยสารแต่ละฉบับ ดังนี้

นิตยสาร SEVENTEEN

SEVENTEEN เป็นนิตยสารอเมริกันสำหรับวัยรุ่น SEVENTEEN เป็นนิตยสารวัยรุ่นฉบับแรกที่ตีพิมพ์ในสหรัฐอเมริกา โดยมีฐานผู้อ่านเป็นผู้หญิงอายุ 10-19 SEVENTEEN เริ่มเป็นแรงบันดาลใจให้วัยรุ่นผู้หญิงเป็นต้นแบบของคนทำงานและพลเมืองไม่นานหลังจากนิตยสารเปิดตัว SEVENTEEN มีวิธินำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับแฟชั่น และความรักมากขึ้น เพื่อสนับสนุนให้ผู้หญิงสาวมีความมั่นใจ นิตยสารตีพิมพ์ครั้งแรกในเดือนกันยายน ค.ศ. 1944 โดยบริษัทไทรแองเกิลพับลิเคชันส์ของวอลเตอร์ แอนเน็นเบิร์ก

นิตยสาร SEVENTEEN เริ่มวางจำหน่ายในประเทศไทยเมื่อวันที่ 1 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2545 ที่ได้ซื้อลิขสิทธิ์ในนามของ บริษัท มิเดีย ทรานส์ ไทยแลนด์ จำกัด เป็นนิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่มียอดขายอันดับ 1 ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยผู้อ่านกลุ่มเป้าหมายหลัก จะมีอายุระหว่าง 17-21 ปี และจากการสำรวจล่าสุดพบว่า นิตยสารสามารถขยายฐานผู้อ่านไปสู่กลุ่ม Preteen คือ กลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า 17 ปี ไปจนถึงกลุ่มอายุ 25 ปี ส่วนเนื้อหาของนิตยสารจะแบ่งเป็น 5 ส่วนหลักๆ คือ แฟชั่น ความสวยความงาม เรื่องบันเทิง Real Life ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แนะนำร้านอาหาร ปัญหาชีวิตวัยรุ่น เรื่องแปล และส่วนสุดท้ายเป็นเรื่องความรักของเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง แต่ในปัจจุบันเนื้อหาของนิตยสาร จะประกอบด้วยคอลัมน์ทั้งหมด 8 คอลัมน์ที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. Horoscope เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับการทำนายดวงของแต่ละราศีประจำเดือนนั้นๆ

2. Fashion เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับแฟชั่น การให้ความรู้เกี่ยวกับแฟชั่น การนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเสื้อผ้า การแต่งกายที่กำลังเป็นที่นิยมในช่วงเดือนนั้นๆ กระแสของแฟชั่นที่กำลังเป็นที่นิยมในอนาคต เครื่องประดับต่างๆ

3. Beauty เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับความสวยความงาม นำเสนอเกี่ยวกับอุปกรณ์เสริมความสวยความงาม สินค้าเกี่ยวกับการเสริมความสวยความงาม เครื่องสำอางต่างๆ สำหรับสาวๆ ที่รักสวยรักงาม

4. Health เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับสุขภาพ การรักษาสุขภาพของหนุ่มๆ สาวๆ วิธีการออกกำลังกาย วิธีการลดน้ำหนักเพื่อรักษาสุขภาพ เครื่องแต่งกายสำหรับออกกำลังกาย

5. Guys เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับวัยรุ่นที่กำลังฮิต ที่เป็นที่นิยม นำเสนอเกี่ยวกับเรื่องราว ประวัติของวัยรุ่นนั้นๆ

6. Real Life เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับชีวิตจริง นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับบทสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ

7. Lifestyle เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับการใช้ชีวิต นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับอาหาร สินค้าต่างๆ ที่เกี่ยวกับไลฟ์สไตล์

8. Stars เป็นคอลัมน์ที่เกี่ยวกับดารา นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ดารา เรื่องราวชีวิตประวัติของดารา

นิตยสาร SEVENTEEN เน้นการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยสาวเต็มตัว เน้นการนำเสนอเรื่องราวที่อยู่ในกระแสนิยมและทันสมัย มีเนื้อหาเหมาะสมกับวัยรุ่น ทำหน้าที่ในการให้ความรู้ข่าวสาร สืบทอดวัฒนธรรม เป็นสื่อกลางในการแสดงความคิดเห็น การให้บริการทางด้านธุรกิจ

กองบรรณาธิการ นิตยสาร SEVENTEEN

บริษัท มิเดีย ทรานส์เอเซีย ไทยแลนด์ จำกัด ชั้น 17 อาคาร โอเชียนทาวเวอร์ 2 เลขที่ 75/17 ถนนสุขุมวิท 19 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2204-2370 ต่อ 206 โทรสาร 0-2204-2388

ฝ่ายโฆษณา ติดต่อฝ่ายขายโฆษณา โทรศัพท์ 0-2204-2370 ต่อ 225

ฝ่ายเว็บไซต์ ติดต่อฝ่ายดิจิทัล โทรศัพท์ 0-2204-2370 ต่อ 215

ฝ่ายสมาชิกนิตยสาร ฝ่ายสมาชิกสัมพันธ์ โทรศัพท์ 0-2204-2370 ต่อ 180

www.seventeenthailand.com subscriptions@seventeenthailand.com

นิตยสาร Cheeze

นิตยสาร Cheeze เป็นนิตยสารสำหรับกลุ่มวัยรุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับแฟชั่น ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 Section ได้แก่ Cheeze on Street ภาพแฟชั่นที่น่าเสนอผ่านบุคคลที่มีความหลากหลายบนท้องถนน มีบุคลิกดี รสนิยมดีในแบบของตนเอง โดยเชื่อว่าการแต่งตัวเป็นเรื่องของรสนิยมและความต้องการที่แตกต่างกัน ทุกคนสามารถเลือกสวมใส่เสื้อผ้าให้เหมาะสมกับตนเองเน้นที่รสนิยมมากกว่าหน้าตา ซึ่งเราจะบันทึกภาพของคนเหล่านั้นตามบุคลิกและอารมณ์ให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด ส่วน Section ต่อไปก็จะเป็นในเรื่องของการ Shopping เป็นการนำเสนอสินค้าเล็กๆ น้อยๆ ในการแต่งตัวให้ดูดีและเหมาะสมกับบุคลิกสำหรับ Section ต่อไปคือ Beauty แนะนำความสวยงามตามวัย มีเสน่ห์ในแบบของตนเอง และ Section สุดท้าย Interview เนื้อหาโดยรวมพูดถึงเรื่องเส้นทางก้าวเข้าสู่อาชีพวงการบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นดารานักแสดง นักร้อง นายแบบ นางแบบ โดยสัมภาษณ์คนที่มีประสบความสำเร็จในวงการ

นิตยสาร Cheeze เป็นนิตยสารรายเดือน ราคาเล่มละ 70 บาท ที่มีจำนวนเกือบๆ 200 หน้า พิมพ์สี่สีทั้งเล่ม ซึ่งในปัจจุบันนิตยสารนี้ได้เดินทางมาถึง เล่มที่ 74 แล้ว ซึ่งถือว่าได้ส่งมอบประสบการณ์เกี่ยวกับ Street fashion มาอย่างดีเลยทีเดียว ตัวนิตยสารจะเน้นไปที่สไตล์การแต่งตัวที่ดูทันสมัย หรือแปลกใหม่ของวัยรุ่นที่เดินตามท้องถนน ซึ่งไม่ได้เน้นว่าต้องเป็นดาราที่มีชื่อเสียง แต่ทุกคนสามารถเป็นนายแบบ นางแบบ หรือดีไซเนอร์ได้ทั้งนั้น ในเล่มจะไม่เน้นเนื้อหา บทความ หรือตัวหนังสือ แต่จะเน้น รูป ที่แสดงออกถึงสไตล์ จะเป็นส่วนใหญ่ Cheeze ถือได้ว่าเป็นนิตยสารที่รู้จักที่สุด เชี่ยวชาญที่สุดเรื่อง Street Fashion และในทางกลับกันผู้อ่านต่างก็ให้การยอมรับเราและไว้วางใจเราเรื่อง Street Fashion มากที่สุดในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าผู้ชายส่วนใหญ่มีทัศนคติและพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปเกี่ยวกับการดูแลตัวเอง มีความสนใจทางด้านแฟชั่นมากกว่าแต่ก่อน ผู้ชายหันมาสนใจแฟชั่นในแนวสตรีทสไตล์มากขึ้นเป็นลำดับ มีสินค้าและผลิตภัณฑ์สำหรับผู้ชายมากขึ้น และยังมีแนวโน้มที่ผู้ชายจะหันมาดูแลตัวเองทั้งทางด้านผิวพรรณและรูปร่าง รวมถึงการแต่งกายมากขึ้นไม่แพ้ผู้หญิง และจากประสบการณ์การทำนิตยสารแฟชั่น Cheeze Magazine จะเห็นได้จาก ภาพถ่าย street fashion ในนิตยสาร ซึ่งในอดีตมีส่วนภาพถ่ายแฟชั่นอยู่ที่ ผู้ชาย 20/ผู้หญิง 80 แต่ในปัจจุบันมีเท่า ๆ กัน ดังนั้น Cheeze Looker จึงได้เกิดขึ้นเพื่อตอบสนอง Lifestyle ของผู้ชาย

เสน่ห์ของแฟชั่นบนท้องถนนคือความหลากหลายทางความคิดทั้งรูปแบบ สีสัน รสนิยมและสรีระ ถนนเป็นเสมือนเวทีและแคทวอล์คที่เปิดกว้างทอดยาวไร้จุดสิ้นสุด ซึ่งทำให้ทุกคนกลายเป็นนายแบบ นางแบบ และดีไซเนอร์ที่แสดงออกซึ่งความเป็นอิสระของตัวเอง

อย่างแท้จริง จึงทำให้เป็นจุดกำเนิดของนิตยสาร CHEEZE เป็นหนังสือสำหรับวัยรุ่นที่มีความหลากหลายของแฟชั่นบนท้องถนนและเนื้อหาที่น่าสนใจมานำเสนออยู่ในหนังสือ จำนวนเกือบ 200 หน้า วางจำหน่ายทุกวันที่ 1 ของเดือน ภายในงานเปิดตัวนิตยสาร CHEEZE มีหัวเรื่องทั่วไป โดยเฉพาะการใช้ภาษาที่เร้าความสนใจ การใช้รูปภาพและสีสัน มีคอลัมน์ที่น่าสนใจ ซึ่งผู้บริโภครู้จักสามารถเลือกซื้อนิตยสารที่ตนเองชอบและให้ความสนใจ เช่น นิตยสาร I Like นิตยสาร เธอกับฉัน นิตยสาร Seventeen นิตยสารสุดสัปดาห์ นิตยสาร Cheeze เป็นต้น แล้วแต่เป็นนิตยสารที่เน้นให้ความบันเทิงและเจาะกลุ่มเป้าหมายที่เป็นกลุ่มวัยรุ่นได้ชัดเจน ได้แก่ แฟชั่น ภาพยนตร์ ดารา เพลง ไลฟ์สไตล์ ข่าวบันเทิงต่างๆ เรื่องสั้น บทสัมภาษณ์ ตอบปัญหาความรัก ข่าวสารความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น

ใหญ่ “ดี แม่ทชิ่ง” สมชาย ชิวสุทธานนท์ กรรมการบริษัท คนทำหนังสือ จำกัด ร่วมกับ สุภาพ หริมเทพาธิป บรรณาธิการอำนวยการ และ ชาญณรงค์ พรหมรักษ์ บรรณาธิการบริหาร

นิตยสาร I Like

นิตยสาร I Like เป็นนิตยสารในเครือ บริษัทศรีสยามการพิมพ์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่ก่อตั้งมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ถือกำเนิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2497 โดยเริ่มจากจำหน่ายหนังสือมือสอง และเปิดสำนักพิมพ์เล็ก ๆ ผลิดจำหน่ายหนังสือ การ์ตูน จากนั้นได้มีการขยายกิจการเปิดเป็นโรงพิมพ์ จัดพิมพ์หนังสือการ์ตูนฉบับต่าง ๆ ออกจำหน่ายเองครบวงจร โดยนิตยสาร I Like ได้ถือกำเนิดขึ้นในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2544

นิตยสาร I Like เป็นนิตยสารรายปักษ์ รูปแบบนิตยสารมีทั้งเนื้อหาสาระ และความบันเทิงสำหรับหนุ่มสาววัยรุ่นระดับมัธยมต้นถึงมหาวิทยาลัย พร้อมเปิดกว้างแนวคิดอิสระ ทันยุคทันสมัยสำหรับกลุ่มวัยรุ่น ปัจจุบัน นิตยสาร I Like กำลังได้รับความนิยมสูงสุดในกลุ่มนักอ่านวัยรุ่นยุคใหม่โดยผลสำรวจจากศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพ โพลล์) ที่ทำการสำรวจทัศนคติและค่านิยมต่างๆ ของวัยรุ่นที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยนิตยสารที่วัยรุ่นอายุ มากกว่า 12 ปีแต่ไม่ 18 ปี นิยมอ่านมากที่สุดคือ นิตยสาร I Like โดยในการจัดทำนิตยสาร I Like กองบรรณาธิการ มีผู้ร่วมจัดทำหลายฝ่าย ดังนี้

ที่ปรึกษา : อิงค์ ปรณัย, วัลภา ทรงเสรีย์, อ.เพ็ญยศ ชมจินดา, วิกิรานต์ โพธิพันธ์

ที่ปรึกษาด้านภาษาอังกฤษ : อ.ปัทมสุคนธ์ สุริยวงศ์

ที่ปรึกษาด้านคอมพิวเตอร์ : จักรพันธ์ ภมรพล

ที่ปรึกษาค่านกฎหมาย : ธนเสถียร คุ้มทอง

บรรณาธิการบริหาร : รณภพ ทรงเสรี

บรรณาธิการ : แจมจิ่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : จิรศักดิ์ วิสุมา

ผู้อำนวยการ : จันทร์เพ็ญ ทรงเสรี

หัวหน้าฝ่ายศิลป์ : วีรยา หมั่นทุม

ฝ่ายศิลป์ : เอฟ,ยู,นุกนิก

ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด : สาธิตา คล่องเวสสะ

เจ้าของบรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา : สาธิต คล่องเวสสะ

ที่ตั้ง : บริษัทศรีสยามการพิมพ์ 473 ซ.ประชาสงเคราะห์ 2 (ซ. สุทธิพร)

แขวงดินแดง กรุงเทพฯ 10400

ที่อยู่ของกองบรรณาธิการ I like : 105/159 บ้านบางบัวทอง ซ.20/4 ถ.กาญจนา

ภิเชก ต.บางรักพัฒนา อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี 11110

นิตยสาร I Like แต่ละฉบับ ประกอบด้วย 8 คอลัมน์ ได้แก่

คอลัมน์ที่ 1 แบบทดสอบตอบตรงใจ ประกอบด้วย แบบทดสอบตอบตรงใจ & คำทำนายทำทายใจ ประกอบไปด้วย ทางออกบอกรดวง คำชมจากนางฟ้า คำครหาจากนางมาร ทดสอบพลังจิต Natural test QR Barcode guess ทดสอบตัวเอง Blood Type รู้นิสัยทะลุหัวใจ Today to test Trick4you ฝันนี้มีคำตอบ และ A To Z

คอลัมน์ที่ 2 ดวงฮิตเปรี้ยว!!! ประกอบด้วย ทำนายรักจักรราศี Birthday fortune Horomobile และดวงเดือนกั๊ยใจเดือนตน

คอลัมน์ที่ 3 เสื้อผ้า&หน้า&ผม&ชมแฟชั่น ประกอบด้วย Make up Teen room Hair story Accessory show Mix & Match Free fashion และ Nail catalog

คอลัมน์ที่ 4 เรื่องเล่า&เรื่องแม่ที่ เรื่องสั้น&นวนิยาย ประกอบด้วย แฟนเสบจิ่ง แอบเมาท์ The prince next door รักเล็กๆเด็กวัยมอ. ผีเขียน โรงเรียนหลอน เข่าขวัญวันเจผี หลอนดีผีเรื่องสั้น คอนเฟิร์มหัวใจว่าใช่เธอ ดิลิทหัวใจให้ลิ้มเธอ ท่อระบาย และขอเผาหน่อย

คอลัมน์ที่ 5 บทความชวนตามติด ประกอบด้วย เคล็ดลับได้ใจเธอ Share teen Body talk Beauty Answer บ้านนี้ 4 (สาว) แซ่บ Girl is all around ทอมทอล์ก Life&Love clinic หัวใจคุยกัน และ Home room

คอลัมน์ที่ 6 คอมมิคโซน... โคนใจ ประกอบด้วย เคล็ดลับเด็กเรียนเกรด A
Namcha story จี๊ด 8 ร็ว ้วยเรียนพันรู้ร้ว Bokbig และแจมจ้งแอนด์เดอะแก๊ง

คอลัมน์ที่ 7 รวมมิตรซิดิโก๊ว ประกอบด้วย I Like boy I Like girl 1 Day 1
Shop และYour style

คอลัมน์ที่ 8 I Like Special ประกอบด้วย ดวงฝันเปรี้ยว Teen horo ดวงติดดาว
คำทำนายจากญี่ปุ่น Check Rating I Like writing Love Like a boy และฟ้าเปิดรอแจ๊งเกิด

นิตยสาร เธอกับฉัน

เธอกับฉัน เป็นนิตยสารวัยรุ่นภาษาไทยที่มีมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 โดยในช่วงแรกเป็นเล่มบางๆ ข้างในพิมพ์ด้วยกระดาษปรีฟแทรกอาร์ตมัน 4 สีบ้าง ออกเป็นรายปักษ์ และมีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงทั้งในส่วนรูปแบบ เนื้อหา ทีมงาน กันอยู่หลายครั้ง จนล่าสุดตั้งแต่ฉบับที่ 570 มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบหัวหนังสือใหม่ นำมาเรียงล้อมกันและเพิ่มคำภาษาอังกฤษ U&Me และปรับการวางแผงเป็นรายเดือน เนื้อหาที่มีความหลากหลาย เป็นเรื่องเกี่ยวกับวัยรุ่น เริ่มจากเซกชั่น Beauty & Style เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพ เครื่องแต่งกาย เสื้อผ้า หน้า ผม ต่อมาเป็นเซกชั่น Celebrities' Talk รวมคอลัมน์เกี่ยวกับแฟชั่น บันเทิง สัมภาษณ์คนดัง ท่องเที่ยว ฯลฯ และเซกชั่น Campus รวมเรื่องฮอตๆ ของวัยรุ่น

บรรณาธิการคนปัจจุบันคือ นางสาวกานดา สายท้อม เป็น บ.ก. คนที่ 7

ลักษณะเนื้อหาของนิตยสาร เธอกับฉัน ในยุคแรกสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. แฟชั่น
2. สัมภาษณ์ดารานักร้องที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะนั้น
3. งานเขียนจากกองบรรณาธิการ อาทิ นิยาย เรื่องสั้น คอลัมน์ประกวดบทกวี

ซึ่งเนื้อหาในแต่ละส่วนจะนำเสนอในสัดส่วนที่เท่าๆกัน

ส่วนการโฆษณา ยังไม่มีการลงโฆษณาในเชิงพาณิชย์ แต่จะพบโฆษณาแฝงโดยวิธีให้นายแบบและนางแบบใส่เสื้อผ้ายี่ห้อต่างๆ แล้วนำเสนอในส่วนของแฟชั่น สำหรับการถ่ายภาพประกอบ ส่วนใหญ่จะใช้ภาพดารานักร้อง หรือบุคคลที่เขียนถึง รวมทั้งภาพถ่ายที่นำมาจากนิตยสารต่างประเทศมาใช้ประกอบในคอลัมน์ต่างๆ

ต่อมาในยุคของนายพจน์ อานนท์ เป็นบรรณาธิการบริหาร ได้มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะเนื้อหาของนิตยสารใหม่ โดยกำหนดเนื้อหาของนิตยสารออกเป็น 4 ส่วนซึ่ง 3 ส่วนแรก

ยังคงเดิมไว้เหมือนในยุคที่ผ่านมา และเพิ่มเติมส่วนที่ 4 ขึ้นใหม่ เป็นคอลัมน์เกี่ยวกับดาราศาสตร์และนักร้องต่างประเทศ สำหรับการโฆษณา นิตยสารเธอกับฉัน เริ่มมีโฆษณาเชิงพาณิชย์ในยุคของนางาย สยามพร บุตรนา เป็นบรรณาธิการบริหาร และค่อยๆมีการเพิ่มจำนวนขึ้นโฆษณาเชิงพาณิชย์มากขึ้นเรื่อยๆจนถึงปัจจุบัน

ในปัจจุบันยุคของนางสาวกานดา สายท้อมเป็นบรรณาธิการบริหาร ลักษณะเนื้อหาของนิตยสารเธอกับฉัน แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ดาราศาสตร์และนักร้อง หรือบุคคลในวงการบันเทิงของไทยที่กำลังได้รับความสนใจอยู่ในขณะนั้น ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีสัดส่วนมากกว่าเนื้อหาส่วนอื่น
2. งานเขียนจากกองบรรณาธิการ ที่เกี่ยวกับความสวยความงามและสุขภาพ ซึ่งเน้นผู้อ่านสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน
3. คอลัมน์เกี่ยวกับดาราศาสตร์และนักร้อง ความเคลื่อนไหวของวงการบันเทิงในต่างประเทศ
4. ส่วนที่มีการเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ทางนิตยสารให้จัดขึ้น
5. แฟชั่น โดยแต่ละฉบับจะมีแฟชั่นอยู่ 2 ชุด คือ แฟชั่นปก และแฟชั่นในเล่ม

ในปัจจุบันนิตยสาร เธอกับฉัน วางจำหน่ายเป็นรายปักษ์ คือ ทุกวันที่ 10 และ 25 ของทุกเดือน ประกอบด้วยเนื้อหาประมาณ 140 หน้า หรือร้อยละ 85 ของจำนวนหน้าทั้งหมด และมีหน้าโฆษณาประมาณ 10-20 หน้า หรือร้อยละ 15 ของจำนวนหน้าทั้งหมด

นิตยสารสุดสัปดาห์

นิตยสารรายปักษ์เพื่อคนรุ่นใหม่ที่มีความสร้างสรรค์ก้าวตามแฟชั่นและทันกระแสโลก มีเนื้อหาครอบคลุมตั้งแต่บทสัมภาษณ์ แฟชั่น ไลฟ์สไตล์ เจาะลึกตั้งแต่อาหารการกิน ท่องเที่ยว ดูหนังฟังเพลง รวมทั้งติดตามภารกิจคนหล่อขอทำดี และสาระบันเทิงต่างๆ ผู้การเป็นคนทันสมัยมีสไตล์

สุดสัปดาห์ เป็นนิตยสารรายปักษ์ ของบริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน) ซึ่งก่อตั้งโดย ชูเกียรติ อุทกะพันธุ์ เดิมชื่อ แพรวสุดสัปดาห์ วางตลาดเป็นฉบับปฐมฤกษ์ เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2526 เป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงที่มีเนื้อหาด้านแฟชั่น

จับกลุ่มผู้อ่านที่เป็นคนรุ่นใหม่ ผู้ทันสมัยก้าวตามแฟชั่นและทันกระแสโลก เนื้อหาครอบคลุม ตั้งแต่สัมภาษณ์ ไลฟ์สไตล์ เรื่องเจาะลึก และสารบันเทิงต่างๆ ราคา 80 บาท

นิตยสารสุดสัปดาห์ เป็นนิตยสารรายปักษ์ ของบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์ พับลิชชิ่งจำกัด (มหาชน) ก่อตั้งโดย คุณชูเกียรติ อุทกะพันธุ์ เดิมใช้ชื่อ แพร่สุดสัปดาห์ออกวางตลาดฉบับแรก เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2526 เป็นนิตยสารสำหรับผู้หญิงที่มีเนื้อหา ด้านแฟชั่น จับกลุ่มผู้อ่านที่เป็นคนรุ่นใหม่ ผู้ทันสมัยก้าวตามแฟชั่นและทันกระแสโลก เนื้อหา ครอบคลุมตั้งแต่สัมภาษณ์ ไลฟ์สไตล์ เรื่องเจาะลึก และสารบันเทิงต่างๆ ราคา 80 บาทโดยในระยะแรกเป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแฟชั่น ความสวย ความงาม วงการบันเทิง ก่อนจะพัฒนามาเป็นนิตยสารที่นำเสนอเนื้อหาด้านแฟชั่น เทคโนโลยี ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี เนื้อหา ครอบคลุมตั้งแต่ บทสัมภาษณ์บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิของไทย ผู้มีบทบาทในแง่มุมต่างๆ เรื่อง เจาะลึกนำเสนอเนื้อหาทันกระแสโลกาภิวัตน์แควดวงสังคม แฟชั่น ความงาม สารบันเทิงต่างๆ ทั้งภายในประเทศและนอกประเทศ และยังมีเรื่องของชีวิต สังคม การมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อ สังคม และชีวิตส่วนตัว ทั้งการทำงาน สุขภาพ ความรัก บุคลิกภาพ รวมถึงการโฆษณาที่เป็นพื้นที่ ให้องค์กรธุรกิจต่างๆใช้ในการนำเสนอและสื่อสารความรับผิดชอบต่อสังคม โดยผ่านการคัดสรรร่วมกับนิตยสารจนเข้าสู่ปีที่ 30

หลักการวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นเทคนิคการวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสาร โดยมุ่งเน้นการ ค้นหาข้อสรุปและการตีความเกี่ยวกับคุณลักษณะต่างๆ ของสาร ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร บริบท ในการสื่อสาร ผลจากการสื่อสาร พฤติกรรมทางสังคมที่สะท้อนผ่านสาร ตลอดจนเพื่อทดสอบ สมมติฐานต่างๆ จึงขอทำความเข้าใจในประเด็นต่างๆ ตามลำดับดังนี้ ความหมายของการ วิเคราะห์เนื้อหา องค์ประกอบของการวิเคราะห์เนื้อหา ขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหา มีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหาไว้หลายทัศนะ ดังนี้ Neuendorf (2002 : 365-366) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา คือ อยู่ในฐานะของการวิจัยเชิงปริมาณตั้งแต่ดั้งเดิม การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นการสรุปความ การ วิเคราะห์เชิงปริมาณของเนื้อหาซึ่งน่าเชื่อถือตามหลักวิทยาศาสตร์ และไม่จำกัดรูปแบบของการ เปลี่ยนแปลง อาจจะเป็นถ้อยคำหรือบริบทซึ่งปรากฏในเนื้อหาที่ถูกสร้างขึ้นหรือถูกนำเสนอ

เบญจภา เจนการ (2541 : 11) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา คือ เทคนิควิธีการวิจัยอย่างมีหลักเกณฑ์ มีระบบ เป็นเชิงปริมาณและเชื่อถือได้

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2547 : 176) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา คือ เป็นการวิจัยเชิงบรรยายประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญมาก เป็นการศึกษาที่มุ่งค้นหา ลักษณะของการสื่อสาร โดยเฉพาะการสื่อสารทั้งที่เป็นเอกสารที่เขียนและที่พูด การวิเคราะห์ เนื้อหามีลักษณะคล้ายกับการวิเคราะห์เอกสาร แต่มีขอบเขตแคบกว่าเพราะมุ่งวิเคราะห์เนื้อหา สารของเอกสารเป็นสำคัญ

อรจรรย์ ณ ตะกั่วทุ่ง (2546 : 23) ได้ให้ความหมายของการวิเคราะห์เนื้อหา คือ เป็นวิธีการแยกแยะแจกแจงเนื้อหาหรือแนวคิดที่ปรากฏในเอกสาร ข่าวสาร คำพูด หรือภาพ ทำให้ทราบ โครงสร้างและขอบเขตเนื้อหาอย่างละเอียด รวมทั้งทำให้ผู้สอนเห็นการเปลี่ยนแปลง ของเนื้อหาในแต่ละช่วงเวลาที่ทำกรวิเคราะห์ด้วย และผลจากการแยกแยะแจกแจงเนื้อหาช่วยให้สามารถแบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็นหัวเรื่อง หัวเรื่องย่อย และหัวข้อย่อย

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง การวิเคราะห์เชิงปริมาณของเนื้อหา เป็นวิธีการแยกแยะแจกแจงเนื้อหาหรือแนวคิดที่ปรากฏในเอกสาร ข่าวสาร คำพูด อย่างมี หลักเกณฑ์ มีระบบ ซึ่งน่าเชื่อถือตามหลักวิทยาศาสตร์ มีลักษณะคล้ายกับการวิเคราะห์เอกสาร แต่มีขอบเขตแคบกว่าเพราะมุ่งวิเคราะห์เนื้อหาสารของเอกสารเป็นสำคัญ ทำให้ทราบ โครงสร้างและขอบเขตเนื้อหาอย่างละเอียด รวมทั้งทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของเนื้อหาในแต่ละ ช่วงเวลาที่ทำกรวิเคราะห์ด้วย และผลจากการแยกแยะแจกแจงเนื้อหาช่วยให้สามารถแบ่ง เนื้อหาวิชาออกเป็นหัวเรื่อง หัวเรื่องย่อย และหัวข้อย่อย

2. องค์ประกอบของการวิเคราะห์เนื้อหา

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงองค์ประกอบของการวิเคราะห์เนื้อหาไว้หลายทัศนะ ดังนี้ สุวิมล ตีรกานันท์ (2543 : 221-222) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการวิเคราะห์ เนื้อหา ดังนี้

1. เนื้อหาที่จะวิเคราะห์ เนื้อหาในที่นี้ไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปเอกสาร สิ่งพิมพ์เสมอไป อยู่ในรูปอื่นก็ได้ เช่น รูปภาพ การ์ตูน ละคร เพลง การโฆษณา บทคำพูด คำกล่าว หลักฐานทางประวัติศาสตร์ การสนทนา
2. วัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เนื้อหามีวัตถุประสงค์ใหญ่ 3 ประการ คือ
 - 2.1 เพื่อสรุปข้อมูล
 - 2.2 เพื่อหารูปแบบหรือความสัมพันธ์ภายใน

2.3 เพื่อหารูปแบบหรือความสัมพันธ์ภายนอก

3. หน่วยในการวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิเคราะห์ต้องมีความกระจ่างในเรื่องหน่วยที่วิเคราะห์ว่าเป็นหน่วยแบบใด โดยปกติหน่วยในการวิเคราะห์เนื้อหา มี 3 ประการ คือ

3.1 หน่วยจากการสุ่มได้มาจากการสังเกตหรือการสัมผัส แต่ละหน่วยนั้นมีลักษณะที่เป็นอิสระต่อกัน เช่น ประโยคแต่ละประโยคถือเป็น 1 หน่วย

3.2 หน่วยจากการบันทึก เป็นการกระทำข้อมูลจากการสุ่มมาย่อย เป็นกลุ่มเป็นพวก

3.3 หน่วยจากเนื้อหา เป็นการรวบรวมหน่วยจากการบันทึกมาจัดกลุ่มอีกทีหนึ่ง

ศุภางค์ จันทวานิช (2548 : 145) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการวิเคราะห์เนื้อหา ดังนี้

1. แหล่งที่มาของข้อความหรือสาระ ได้แก่ ผู้ส่งสาร (source/sender)
2. กระบวนการใส่ความหมายของสาระ (encoding process)
3. ตัวสาระหรือข้อความ (message)
4. วิธีถ่ายทอดสารไปยังผู้อื่น (channel of transmission)
5. ผู้รับสาร (detector)
6. กระบวนการถอดความหมายของสาร (decoding process)

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการวิเคราะห์เนื้อหา ประกอบด้วย เนื้อหาที่จะวิเคราะห์ ซึ่งไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปเอกสาร สิ่งพิมพ์เสมอไป อยู่ในรูปอื่นก็ได้ วัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิเคราะห์ต้องกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์นั้น เพื่อสรุปข้อมูลให้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และหน่วยในการวิเคราะห์เนื้อหา ซึ่งผู้วิเคราะห์ต้องมีความกระจ่างในเรื่องหน่วยที่วิเคราะห์ว่าเป็นหน่วยแบบใด

3. ขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหา

ได้มีนักการศึกษา กล่าวถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหาไว้หลายทัศนะ ดังนี้
 สุวิมล ติรกานันท์ (2543 : 227) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหา ดังนี้

1. วิเคราะห์แยกแยะรายละเอียดของเหตุการณ์หรือประเด็นที่ศึกษาว่ามีตัวแปรย่อยหรือส่วนประกอบอะไรบ้าง
2. จัดหมวดหมู่ของตัวแปรหรือส่วนประกอบเหล่านั้น

3. ศึกษาการเชื่อมโยงของตัวแปรหรือส่วนประกอบนั้น

4. สรุปเพื่อแสดงสาระสำคัญที่เป็นข้อค้นพบจากการศึกษา

ปาริชาติ สถาปิตานนท์ (2545 : 236-242) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหา ดังนี้

1. การกำหนดปัญหาสำหรับการวิจัย เป็นการระบุถึงประเด็นปัญหาที่นักวิจัยตั้งข้อสงสัยและสนใจค้นหาคำตอบ โดยปัญหาสำหรับการวิจัยที่เลือกใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา มักจะเกี่ยวข้องกับสารและคุณลักษณะของสาร

2. การนิยามประชากรในการวิจัยและการสุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหามักจะประกอบด้วยข้อมูล ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องที่นักวิจัยต้องการทำการศึกษา การนิยามประชากรควรทำอย่างชัดเจน เพื่อทราบถึงขอบเขตในการวิจัย และขอบเขตในการอ้างอิงผลการวิจัย

3. การกำหนดหน่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล หน่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล คือคุณลักษณะของเนื้อหาที่จะใช้ในการศึกษาวิจัย ในการวิเคราะห์เนื้อหาครั้งหนึ่งๆ นั้น ผู้วิจัยจำเป็นต้องกำหนดหน่วยของการวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อให้สามารถอธิบายผลของการวิเคราะห์เนื้อหาได้ในเชิงปริมาณ

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2547 : 176-177) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหา ดังนี้ ขั้นแรกของการวิเคราะห์จะต้องกำหนดหน่วยวิเคราะห์ (unit of analysis) ให้ชัดเจนว่าจะใช้หน่วยอะไรเป็นตัวกำหนดนับ เช่น กำหนดหน่วยเป็นคำๆ เดียว เป็นวลี เป็นประโยค เป็นย่อหน้า (paragraphs) หรือเป็นบทความ 1 บทความ เป็นหนังสือที่สมบูรณ์ 1 เล่ม แต่ละหน่วยวิเคราะห์จะต้องกำหนดให้แน่นอนชัดเจน และบอกลักษณะให้สามารถวัดได้ด้วย ส่วนเนื้อหาที่จะวิเคราะห์ก็จะต้องกำหนดด้วยว่า จะวิเคราะห์เนื้อหาอะไรบ้าง

สุภาพค์ จันทวานิช (2548 : 146-148) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการวิเคราะห์เนื้อหา ดังนี้

1. การตั้งกฎเกณฑ์สำหรับการคัดเลือกเอกสารและหัวข้อที่จะทำการวิเคราะห์ เพื่อให้มีกฎเกณฑ์ในการวิเคราะห์และระเบียบเดียวกันในการคัดเลือก

2. การวางเค้าโครงของข้อมูล โดยการทำรายชื่อคำหรือข้อความในเอกสารที่จะถูกนำมาวิเคราะห์ แล้วแบ่งไว้เป็นประเภท

3. การคำนึงถึงบริบทหรือสภาพแวดล้อมประกอบของข้อมูลเอกสารที่นำมาวิเคราะห์ เพื่อให้การวิเคราะห์เป็นไปอย่างลึกซึ้ง ควรมีการเปรียบเทียบคุณลักษณะของ

เนื้อหาเข้ากับบริบทของเอกสารและมีการ โยงคุณลักษณะเข้ากับกรอบทฤษฎีที่เหมาะสมที่ผู้วิจัย เลือกลงมาเปรียบเทียบ จะทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลมีความกว้างขึ้นและนำไปสู่การอ้างอิงกับ ข้อมูลอื่นๆ ได้

4. การวิเคราะห์เนื้อหาจะกระทำกับเนื้อหาที่ปรากฏในเอกสารมากกว่า กระทำกับเนื้อหาที่ซ่อนอยู่ การวัดความถี่ของคำหรือข้อความในเอกสารก็หมายถึงคำหรือ ข้อความที่มีอยู่ ส่วนการตีความจะกระทำภายหลัง เมื่อผู้วิจัยสรุปข้อมูล

5. สำหรับนักวิจัยเชิงปริมาณเมื่อได้ทำตามขั้นตอน 4 ขั้นตอนที่แล้วแล้ว ก็ถือว่าผู้วิจัยจะลงมือสรุปข้อมูลได้อย่างแม่นยำและนำข้อมูลไปอ้างอิงกับประชากรทั้งหมดได้ แต่สำหรับนักวิจัยเชิงคุณภาพมักมีข้อทักท้วงอยู่บ้าง โดยที่นักวิจัยเชิงคุณภาพเห็นว่าความถี่ ของคำหรือข้อความที่กำหนดมื่ออาจแสดงถึงความสำคัญของคำและข้อความนั้นได้ นอกจากนี้ การตีความสำคัญของสาระจากตัวบทอาจใช้วิธีสรุปใจความได้ดีกว่าการวัดความถี่ของคำ ดังนั้นการวิจัยเชิงคุณภาพจึงน่าจะมีส่วนช่วยในการวิเคราะห์เนื้อหาได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์เนื้อหา มีขั้นตอนดังนี้ ขั้นตอนแรกของการวิเคราะห์จะต้อง กำหนดหน่วยของการวิเคราะห์ (unit of analysis) ระบุถึงประเด็นปัญหาที่ตั้งข้อสงสัยให้ชัดเจน เพื่อให้ทราบถึงขอบเขตในการวิเคราะห์เนื้อหา ซึ่งในการวิเคราะห์เนื้อหาจะต้องทำความเข้าใจ ในบริบท หรือสภาพแวดล้อมที่ปรากฏอยู่ในเอกสารที่จะนำมาวิเคราะห์ และทำการวิเคราะห์ เนื้อหาในเอกสารหรือข้อมูลตามที่ปรากฏ โดยวัดความถี่ของคำหรือข้อความในเอกสาร แล้วนำ ข้อมูลที่ได้มาตีความสำคัญของสาระจากตัวบทโดยใช้วิธีสรุปใจความ จึงจะมีส่วนช่วยในการ วิเคราะห์เนื้อหาได้เป็นอย่างดี เพื่อให้สามารถอธิบายผลของการวิเคราะห์เนื้อหา สรุป สาระสำคัญที่เป็นข้อค้นพบจากการวิเคราะห์เนื้อหา และนำผลการวิเคราะห์เนื้อหาไปใช้ ประโยชน์ต่อไป

หลักการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ การวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น เป็นเทคนิควิธีวิจัยเชิงปริมาณที่ใช้แยกแยะเนื้อหาออกเป็นกลุ่ม ตามเกณฑ์ที่กำหนดและสื่อ ความหมายในรูปปริมาณความถี่ และเป็นเทคนิควิจัยเชิงคุณภาพที่ทำการวิเคราะห์คำ ข้อความ บทความ และโฆษณาที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น โดยสอดคล้องกับเนื้อหาทาง คณิตศาสตร์ จำนวน 5 สาระหลัก คือ จำนวนและการดำเนินการ การวัด เรขาคณิต พีชคณิต และการวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น ในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามหลักสูตร

แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีวิธีการดำเนินการวิจัยโดยทำการสำรวจ
 นิติสารบันเทิงวัยรุ่นนยอดนิยม จากนั้นนำนิติสารวัยรุ่นนยอดนิยมอันดับหนึ่งและฉบับย้อนหลัง
 อีก 4 ฉบับมาทำการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์โดยวิเคราะห์จากคำ ข้อความ บทความ
 หรือโฆษณาที่ปรากฏในแต่ละคอลัมน์ของนิติสารบันเทิงวัยรุ่นน โดยมิขึ้นตอนวิธีการในการ
 วิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ ดังนี้ ศึกษาเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษา
 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ หลักสูตรแกนกลางการศึกษา
 ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และการสร้างเครื่องมือในการจำแนกประเภทเนื้อหา ได้แก่
 การสร้างแบบวิเคราะห์ข้อมูล (Tally Sheet) เพื่อใช้วิเคราะห์ จำแนก แยกแยะหน่วยการ
 วิเคราะห์ออกเป็นประเภทหรือเป็นกลุ่มต่างๆ อย่างมีความหมายชัดเจน กำหนดเกณฑ์ในการลง
 รหัสข้อมูล เป็นการระบุเกณฑ์ในการลงรหัสหรือเกณฑ์ในการนับข้อมูล เพื่อให้สามารถ
 คำนวณหาหน่วยในการวิเคราะห์ที่ปรากฏอยู่ในนิติสารบันเทิงวัยรุ่นน ได้สะดวก ถูกต้องและ
 ตรงกัน แล้วนำผลการวิเคราะห์มาตรวจสอบ ยืนยันผลการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ใน
 นิติสารบันเทิงวัยรุ่นนจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้
 ถูกต้องชัดเจนมากยิ่งขึ้น

การเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์

การเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ นอกจากจะเป็นการเชื่อมโยงคณิตศาสตร์ในเนื้อหาที่
 นักเรียนได้เรียนกับเนื้อหาคณิตศาสตร์อื่นๆ แล้ว ยังเป็นการเชื่อมโยงคณิตศาสตร์เข้ากับศาสตร์
 หรือสาขาวิชาอื่นๆ และยังรวมไปถึงการเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
 อีกด้วย จึงขอทำความเข้าใจในประเด็นต่างๆ ตามลำดับดังนี้ ความหมายของการเชื่อมโยงทาง
 คณิตศาสตร์ ความสำคัญของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ องค์ประกอบของการเชื่อมโยงทาง
 คณิตศาสตร์ ความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ มีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของแบบสัมภาษณ์

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความหมายของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้หลาย
 ทัศนะ ดังนี้

สภาครูคณิตศาสตร์แห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (NCTM, 1991 : 102) ได้ให้
 ความหมายของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ คือ การผสมผสานแนวคิด ที่มีความเกี่ยวข้องกัน
 ให้รวมเป็นองค์ประกอบเดียวกัน ซึ่งแบ่งออกเป็น

1. การเชื่อมโยงภายในวิชา เป็นการนำเนื้อหาภายในวิชาเดียวไปสัมพันธ์กันให้ผู้เรียนได้ประยุกต์ความรู้และทักษะไปใช้ในชีวิตจริง ช่วยนักเรียนให้ทำความเข้าใจถึงความแตกต่างของเนื้อหาวิชารวมทั้งพีชคณิต เรขาคณิตและตรีโกณมิติ ซึ่งจะทำให้การเรียนของผู้เรียนมีความหมาย

2. การเชื่อมโยงระหว่างวิชา เป็นการรวมศาสตร์ต่างๆ ตั้งแต่ 2 สาขาขึ้นไปภายใต้เนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกันให้มาสัมพันธ์กัน เช่น วิชาคณิตศาสตร์กับวิชาวิทยาศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคม กีฬา หรือศิลปะ เป็นการเรียนรู้โดยใช้ความรู้ความเข้าใจและทักษะในวิชาต่างๆ มากกว่า 1 วิชาขึ้นไป จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งและตรงกับสภาพชีวิตจริง

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2550 : 83) ได้ให้ความหมายของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ คือ กระบวนการที่อาศัยการคิดวิเคราะห์ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการนำความรู้ หลักการทางคณิตศาสตร์มาสร้างความสัมพันธ์อย่างเป็นเหตุเป็นผลระหว่างความรู้ และทักษะ/กระบวนการที่มีในเนื้อหาคณิตศาสตร์กับงานที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหา และการเรียนรู้แนวคิดใหม่ที่มีความซับซ้อนขึ้น

อัมพร ม้าคนอง (2554:10-13) ได้ให้ความหมายของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ คือ ความสามารถของผู้เรียนในการสัมพันธ์ความรู้หรือปัญหาคณิตศาสตร์ที่เรียนมากับความรู้ ปัญหา หรือสถานการณ์อื่นที่ตนเองพบเพื่อเรียนรู้หรือแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน การเชื่อมโยงมีความสำคัญและจำเป็นสำหรับการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีความหมาย เนื่องจากการเชื่อมโยงจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคณิตศาสตร์ที่เรียนในห้องเรียนได้ดีขึ้น และมองเห็นความสำคัญของคณิตศาสตร์ในด้านของการเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้กับศาสตร์สาขาอื่นได้ทำให้คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่น่าสนใจไม่ใช่เป็นเพียงวิชาที่เรียน ทฤษฎีบท กฎ สูตร นิยาม เพื่อใช้แก้ปัญหาคณิตศาสตร์เฉพาะในห้องเรียน

สรุปได้ว่า การเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ หมายถึง กระบวนการที่นำความรู้และประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์มาสัมพันธ์กันเพื่อใช้ในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่หรือใช้ในการแก้ปัญหาจากสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดให้ โดยแบ่งเป็นการเชื่อมโยงความรู้ในเนื้อหาต่างๆ ทางคณิตศาสตร์และเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่นๆ รวมทั้งการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์กับชีวิตประจำวัน ซึ่งการเรียนการสอนคณิตศาสตร์สามารถนำสถานการณ์ในชีวิตจริงมาจัดการเรียนการสอนได้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคณิตศาสตร์ที่เรียนในห้องเรียนได้ดีขึ้น และมองเห็นความสำคัญของคณิตศาสตร์ในด้านของการเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ได้

2. ความสำคัญของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้หลายทัศนะ ดังนี้

Kennedy and Tipps (1994 : 194-198) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า การเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์มีความสำคัญ นักเรียนจะต้องรู้จักสร้างการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ รูปภาพ ภาพประกอบ สัญลักษณ์ และมโนทัศน์ กับกระบวนการรวมเนื้อหาและวิธีการต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์เข้าด้วยกัน และจะต้องรู้จักสร้างการเชื่อมโยงระหว่างคณิตศาสตร์

สมาคมครูคณิตศาสตร์แห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (NCTM, 2000 : 274 - 279) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า การเชื่อมโยงทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาคณิตศาสตร์ ถ้าไม่มีการเชื่อมโยงความรู้ นักเรียนจะเรียนโดยการจดจำเฉพาะในแนวคิดที่แบ่งแยกเป็นบทๆ ไปหรือแยกในแต่ละเนื้อหาซึ่งเนื้อหาที่เรียนในแต่ละบทเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ความเข้าใจจากเนื้อหาที่ได้เรียนไปก่อนแล้วเชื่อมโยงสู่ความรู้ในปัจจุบัน เช่น จากเรื่องเศษส่วนเชื่อมโยงไปเป็นอัตราส่วนและความสัมพันธ์ของเส้นตรง ซึ่งเชื่อมโยงความรู้ความสามารถทำได้ ทุกเนื้อหาคณิตศาสตร์ไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางด้านพีชคณิต เรขาคณิต การวัดและการประมาณ การวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น ซึ่งการเชื่อมโยงจะช่วยให้ นักเรียนได้พัฒนาความคิดทางคณิตศาสตร์สามารถนำเนื้อหาคณิตศาสตร์มาบูรณาการกันได้

อัมพร ม้าคนอง (2547 : 101) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีความหมาย เนื่องจากการเชื่อมโยงจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคณิตศาสตร์ที่เรียนในห้องเรียนได้ดีขึ้น และมองเห็นความสำคัญของคณิตศาสตร์ในแง่ของการเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้กับศาสตร์สาขาอื่นๆ ได้

สรุปได้ว่า การเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีความหมาย เนื่องจากการเชื่อมโยงทำให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดก่อให้เกิดแนวคิดใหม่ๆ ในการแก้ปัญหา เข้าใจในเนื้อหาคณิตศาสตร์ รู้จักกระบวนการรวมเนื้อหาและวิธีการต่างๆ ทางคณิตศาสตร์เข้าด้วยกัน และมองเห็นความสำคัญของคณิตศาสตร์ในแง่ของการเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้กับศาสตร์สาขาอื่นๆ ได้

3. องค์ประกอบของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงองค์ประกอบของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้หลายทัศนะ ดังนี้

สมาคมครูคณิตศาสตร์แห่งชาติของสหรัฐอเมริกา (NCTM, 2000 : 1-2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า องค์ประกอบหลักของการเชื่อมโยงความรู้ต่างๆ ทางคณิตศาสตร์และเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่นๆ มีดังนี้

1. มีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์อย่างเด่นชัดในเรื่องนั้น
2. มีความรู้ในเนื้อหาที่จะนำไปเชื่อมโยงกับสถานการณ์หรืองานอื่นๆ ที่ต้องการเป็นอย่างดี
3. มีทักษะในการมองเห็นความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงระหว่างความรู้และทักษะกระบวนการที่มีในเนื้อหานั้นกับงานที่เกี่ยวข้องด้วย
4. มีทักษะในการสร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ เพื่อสร้างความสัมพันธ์และเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับศาสตร์อื่น ๆ หรือคณิตศาสตร์กับสถานการณ์ที่ต้องเกี่ยวข้องด้วย
5. มีความเข้าใจในการแปลความหมายของคำตอบที่หาได้จากแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ว่ามีความเป็นไปได้หรือสอดคล้องกับสถานการณ์นั้นอย่างสมเหตุสมผล

อัมพร ม้าคนอง (2546 : 101) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า เป็นความสามารถของผู้เรียนในการสัมพันธ์ความรู้หรือปัญหาคณิตศาสตร์ที่เรียนมากับความรู้ ปัญหาหรือสถานการณ์อื่นที่ตนเองพบ การเชื่อมโยงอาจทำได้หลากหลายแต่ที่นิยมทำในห้องเรียนคณิตศาสตร์มี 3 ประการ ดังนี้

1. การเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับชีวิตประจำวัน
2. การเชื่อมโยงคณิตศาสตร์ที่ผู้เรียนเรียนกับเนื้อหาคณิตศาสตร์อื่นๆ
3. การเชื่อมโยงคณิตศาสตร์กับศาสตร์หรือสาขาอื่นๆ

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ เป็นความสามารถของผู้เรียนในการสัมพันธ์ความรู้หรือปัญหาคณิตศาสตร์ที่เรียนมากับความรู้ ปัญหาหรือสถานการณ์อื่นที่ตนเองพบ ประกอบด้วยความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ ความรู้ในเนื้อหาที่จะนำไปเชื่อมโยงกับสถานการณ์หรืองานอื่นๆ ทักษะในการมองเห็นความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงระหว่างความรู้และทักษะกระบวนการ ทักษะในการสร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ และมีความเข้าใจในการแปลความหมายของคำตอบที่หาได้จากแบบจำลองทางคณิตศาสตร์

4. ความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้หลายทัศนะ ดังนี้

จัวร์ตัน วงศ์ริยะพันธ์ (2546 : 4) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า เป็นความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้เนื้อหาต่างๆ ในคณิตศาสตร์ สามารถนำความรู้และทักษะที่ได้จากการเรียนคณิตศาสตร์ไปประยุกต์ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ และในการดำรงชีวิต

เพ็ญพะยอม สุวรรณเพชร (2548 : 10) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า เป็นความสามารถในการแสดงแนวคิด วิธีทำ มีวิธีการคิด วิธีการแก้ปัญหาของตนเอง แล้วสามารถบอกความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลต่างๆ อย่างมีความหมาย โดยสื่อไปถึงการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง/สาระคณิตศาสตร์/สาระอื่น จากกิจกรรมที่ทำ จากปัญหาที่แก้ หรือจากตัวอย่างและสถานการณ์ที่ยกขึ้นมาเป็นตัวอย่าง แล้วสามารถสรุปความรู้ใหม่ที่ค้นพบได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง

เอมอร สุมาบาลย์ (2548 : 36) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ไว้ว่า เป็นความสามารถในการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์จากปัญหาคณิตศาสตร์ที่กำหนดให้ ว่าเป็นเนื้อหาในเรื่องใดบ้าง แต่ละเรื่องมีความสัมพันธ์กันหรือไม่อย่างไร สามารถนำไปบูรณาการกันเองหรือบูรณาการเข้ากับชีวิตประจำวันได้หรือไม่ แล้วนำความรู้เหล่านั้นไปใช้แก้ปัญหาทั้งในและนอกห้องเรียน นักเรียนที่มีความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ สามารถทำได้ในสิ่งต่อไปนี้

1. สามารถมองปัญหาคณิตศาสตร์ที่กำหนดให้ในภาพรวมก่อนแล้ววิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ที่โจทย์กำหนดให้ว่าตรงกับเนื้อหาหรือสาระคณิตศาสตร์ในเรื่องใด มองเห็นความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงกัน และสามารถนำไปเชื่อมโยงกับเนื้อหาคณิตศาสตร์อื่นๆ นอกเหนือจากที่โจทย์กำหนดให้ได้หรือไม่
2. สามารถอธิบายถึงการเชื่อมโยงเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ที่นำมาใช้แก้ปัญหาได้อย่างมีความหมายและมีเหตุผล
3. สร้างแนวคิดใหม่หรือแนวทางการแก้ปัญหาเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ จาก การเชื่อมโยงความรู้ที่เป็นพื้นฐานแนวคิดของคณิตศาสตร์ในเรื่องต่างๆ ได้

4. ประยุกต์ความรู้ทางคณิตศาสตร์โดยการสร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ เพื่อหาความสัมพันธ์และการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ ในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ หรือปัญหาในชีวิตประจำวัน

5. ตระหนักในคุณค่าของคณิตศาสตร์ว่ามีอยู่ในชีวิตประจำวัน สามารถเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์เข้ากับชีวิตประจำวันได้

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ เป็นความสามารถในการแสดงแนวคิด วิธีทำ มีวิธีการคิด วิธีการแก้ปัญหของตนเอง สามารถบอกความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลต่างๆ อย่างมีความหมาย โดยสื่อไปถึงการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ในสาระคณิตศาสตร์ หรือในสาระอื่น จากกิจกรรมที่ทำ จากปัญหาที่แก้ หรือจากตัวอย่างและสถานการณ์ที่ยกขึ้นมาเป็นตัวอย่าง สามารถสรุปความรู้ใหม่ที่ค้นพบได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง เป็นความสามารถในการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์จากปัญหาคณิตศาสตร์ที่กำหนดให้ แล้วสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้เหล่านั้น ไปใช้แก้ปัญหาทั้งในและนอกห้องเรียน ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ และในการดำรงชีวิตได้

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ การเชื่อมโยงเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ เป็นความสามารถในการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์จากคำ ข้อความ เนื้อหา สถานการณ์ หรือสิ่งที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น แล้วสามารถบอกความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลต่างๆ อย่างมีความหมาย โดยสื่อไปถึงการเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ในสาระคณิตศาสตร์ และสามารถนำความรู้ ทักษะ กระบวนการที่ได้เหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้คณิตศาสตร์หรือในชีวิตจริง โดยสอดคล้องกับเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ จำนวน 5 สาระหลัก ได้แก่ จำนวนและการดำเนินการ การวัด เรขาคณิต พีชคณิต การวิเคราะห์ข้อมูลและความน่าจะเป็น ในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในการศึกษาการเชื่อมโยงเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ โดยใช้หลักการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์

แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์ (Interview) เป็นอีกเครื่องมือหนึ่งที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อทำการศึกษาเชิงลึก การสัมภาษณ์เป็นการสนทนาหรือการคุยโต้ตอบกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อค้นหาความรู้ ความจริง ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า จากการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจให้ถูกต้อง จึงขอทำความเข้าใจในประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับดังนี้ ความหมายของแบบ

สัมภาษณ์ ประเภทของของแบบสัมภาษณ์ ส่วนประกอบของแบบสัมภาษณ์ หลักในการ
สัมภาษณ์ คุณสมบัติของผู้สัมภาษณ์ที่ดี ข้อดีและข้อจำกัดของการสัมภาษณ์ การสร้างแบบ
สัมภาษณ์ การตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์
มีรายละเอียดดังนี้

1. ความหมายของแบบสัมภาษณ์

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงความหมายของแบบสัมภาษณ์ไว้หลายทัศนะ ดังนี้

นิภา เมธาวิชัย (2543 :32) ได้กล่าวถึง ความหมายของแบบสัมภาษณ์ คือ
เครื่องมือที่ใช้สำหรับวัดความคิดเห็นของบุคคลโดยการสนทนา ซักถามโต้ตอบ ระหว่างบุคคล
ลักษณะตัวต่อตัว การสัมภาษณ์ ดีกว่าการสังเกต เพราะผู้สัมภาษณ์สามารถใช้ ตา หู และปาก
ในขณะที่สัมภาษณ์ได้ ผู้สัมภาษณ์ควรสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองกับผู้ถูกสัมภาษณ์ สร้าง
ความเชื่อถือ รักษาอารมณ์ให้มั่นคง แสดงความสนใจขณะสัมภาษณ์และบันทึกผลการ
สัมภาษณ์อย่างตรงไปตรงมา

กิติพัฒน์ นนทปัทมะคุณย์ (2554 : 2) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบสัมภาษณ์
คือ เครื่องมือที่ใช้ในการสนทนากันอย่างมีทิศทาง เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำ
ให้นักวิจัยมีโอกาสในการเรียนรู้และเข้าใจในเรื่องราว ประสบการณ์ พฤติกรรม ความรู้สึก และ
ความคิดเห็นต่าง ๆ ของบุคคลที่นักวิจัยไม่มีทางล่วงรู้ได้จากการสังเกตอยู่ห่าง ๆ ยิ่งไปกว่านั้น
การสัมภาษณ์ยังช่วยให้สามารถประเมินลึกซึ้งไปถึงการรับรู้ของบุคคลว่ามีความสำคัญต่อ
บุคคลผู้นั้นอย่างไร

ไพศาล วรรคำ (2558 : 218) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบสัมภาษณ์ คือ เป็น
เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสนทนา พูดคุย ซักถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลตาม
จุดมุ่งหมายของผู้วิจัย หรือเป็นการสนทนาอย่างมีเป้าหมายนั่นเอง การสัมภาษณ์เป็นการเก็บ
รวบรวมข้อมูลที่ทำให้ได้ข้อมูลในเชิงลึก เพราะผู้วิจัยสามารถซักถามประกอบการสังเกตสีหน้า
ท่าทาง และความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ของผู้รับการสัมภาษณ์ได้

สรุปได้ว่า แบบสัมภาษณ์ หมายถึง เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับวัดความคิดของ
บุคคลโดยการสนทนา ซักถามโต้ตอบ ระหว่างบุคคลแบบตัวต่อตัว เพื่อค้นหาข้อเท็จจริง ดีกว่า
การสังเกตเพราะผู้สัมภาษณ์สามารถใช้ ตา หู และปาก ในขณะที่สัมภาษณ์ควรสร้างบรรยากาศ
ที่เป็นกันเองกับผู้ถูกสัมภาษณ์ สร้างความน่าเชื่อถือ รักษาอารมณ์ให้มั่นคง แสดงความสนใจ
และบันทึกผลการสัมภาษณ์อย่างตรงไปตรงมา

2. ประเภทของการสัมภาษณ์

ได้มีนักการศึกษากล่าวถึงประเภทของการสัมภาษณ์ไว้หลายทัศนะ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 78-80) ได้กล่าวถึงประเภทของการสัมภาษณ์ว่าการสัมภาษณ์อาจแบ่งออกได้หลายแบบ ในที่นี้จะกล่าวถึงประเภทของการสัมภาษณ์ที่แบ่งตามเทคนิคการสัมภาษณ์ ซึ่งแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) การสัมภาษณ์แบบนี้ผู้สัมภาษณ์จะทำการสัมภาษณ์ตามคำถามที่ได้สร้างขึ้นและพิมพ์ไว้ในแบบสัมภาษณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนจะตอบคำถามชุดเดียวกัน อย่างเดียวกัน ผู้สัมภาษณ์จะจดบันทึกคำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์ลงในแบบสัมภาษณ์นั้น ข้อดีของการสัมภาษณ์แบบนี้คือผู้วิจัยสามารถจัดหมวดหมู่ สรุปได้ง่าย และลดเวลา ในการสัมภาษณ์

2. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีคำถามกำหนดไว้แน่นอน และผู้ให้สัมภาษณ์ตอบได้โดยอิสระ ผู้สัมภาษณ์มีอิสระในการคัดแปลงสถานการณ์ให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ในขณะที่สัมภาษณ์ได้ ในการสัมภาษณ์แบบนี้อาจมีแนวการสัมภาษณ์ (Interview Guide) ซึ่งจะมีหัวข้อของข้อมูลที่ต้องการระบุไว้ เพื่อให้ผู้สัมภาษณ์จะได้ตั้งคำถามในแต่ละหัวข้อเอง ผู้สัมภาษณ์จะต้องมีความสามารถและความชำนาญในการสัมภาษณ์มาก

รวีวรรณ ชินตระกูล (2547 : 119-120) ได้กล่าวถึงประเภทของการสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Form) การสัมภาษณ์วิธีนี้เป็นการสัมภาษณ์ที่มีการกำหนดข้อความไว้อย่างแน่นอนว่าจะสัมภาษณ์อะไรบ้าง วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบฟอร์มของข้อคำถามที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้ถูกสัมภาษณ์จะตอบข้อคำถามเหมือนกันทุกข้อ คำถามที่จะสัมภาษณ์จะต้องสร้างและจัดเตรียมข้อคำถามเป็นอย่างดี ก่อนที่จะทำการสัมภาษณ์ผู้สัมภาษณ์ควรทำความเข้าใจกับคำถามทุกข้อให้ตรงกันเสียก่อน เพื่อที่จะได้ข้อมูลที่มีความเชื่อถือได้ดียิ่งขึ้น

2. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Form) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 การสัมภาษณ์แบบไม่จำกัดคำตอบ (Non-Directive Interview) การสัมภาษณ์วิธีนี้เป็นแบบไม่ต้องเตรียมคำถาม เป็นการพูดคุยกันอย่างธรรมดา ไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนว่าจะเริ่มต้น สิ่งใดก่อน จนกระทั่งจะจบลงด้วยสิ่งใด ผู้สัมภาษณ์จะต้องตั้งคำถามตาม

สถานการณ์ระหว่าง การสนทนา ผู้สัมภาษณ์จะต้องพยายามให้ผู้ให้ข้อมูล (Informant) สามารถพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ออกมาเอง ผู้สัมภาษณ์จะรับฟังและตอบโต้ด้วยความเข้าใจในความรู้สึก นึกคิดที่ผู้ถูกสัมภาษณ์แสดงออกมา ผู้ถูกสัมภาษณ์จะมีความรู้สึกว่ามีอิสระในการแสดงความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ ในการสัมภาษณ์แบบนี้เป็นการสัมภาษณ์ที่ยืดหยุ่นมาก ผู้สัมภาษณ์มีอิสระในการตัดแปลงแก้ไขให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ การที่จะได้ข้อมูลจริงเพียงไร ขึ้นอยู่กับผู้สัมภาษณ์โดยตรง ซึ่งจะต้องใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์ โดยมากการสัมภาษณ์ประเภทนี้มักจะเป็น การสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพทางอารมณ์ค่านิยมทางการดำเนินงาน การดำเนินชีวิตและอุดมการณ์ ดังนั้นการสัมภาษณ์วิธีนี้จำเป็นต้องสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองมากที่สุดเพื่อให้ผู้ตอบอยู่ในอารมณ์ที่สบายอกสบายใจ

2.2 การสัมภาษณ์แบบมีจุดสนใจโดยเฉพาะ (Focuses Interview) เป็นวิธีการ สัมภาษณ์ที่ผู้สัมภาษณ์มีจุดมุ่งหมายหรือมีความสนใจในบางเรื่องอยู่แล้วจึงพยายามตะล่อมให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ให้แสดงออกมาอย่างมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้น ๆ

2.3 การสัมภาษณ์แบบหยั่งลึก (In-Depth Interview) เป็นวิธีการ สัมภาษณ์ที่ต้องการล้วงเอาความจริงใจจากผู้ถูกสัมภาษณ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เป็นการซักถามเพื่อต้องการทราบถึงเหตุผลต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดข้อเท็จจริง ไม่ใช่เป็นการถามเกี่ยวกับคำถาม “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” แต่เป็นคำถามที่ถามว่าเพราะเหตุใดหรือทำไม ฯลฯ การสัมภาษณ์แบบนี้ผู้สัมภาษณ์จะต้องทำความคุ้นเคยและมีความมั่นใจแล้วว่าบรรยากาศที่จะทำให้เกิดการสัมภาษณ์เหมาะสม

ไพศาล วรคำ (2554 : 253-254) ได้กล่าวถึง ประเภทของการสัมภาษณ์ว่า การสัมภาษณ์เป็นการพูดคุยเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้สัมภาษณ์ การสัมภาษณ์มี 2 ประเภท คือ

1. แบบมีโครงสร้าง มีลักษณะคล้ายกับแบบสอบถาม คือ มีการเตรียมคำถามไว้ในแบบฟอร์ม ผลจากการสัมภาษณ์ขึ้นอยู่กับคำถามในแบบฟอร์มที่กำหนด เหมาะสำหรับ

ผู้สัมภาษณ์ที่ ไม่ค่อยมีเวลาและยังไม่มีความชำนาญในการสัมภาษณ์

2. แบบไม่มีโครงสร้าง จะมีเฉพาะหัวข้อหรือแนวทางในการสัมภาษณ์เท่านั้น เป็นการถามแบบเจาะลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดลึกซึ้ง เปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่

สรุปได้ว่า การสัมภาษณ์ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ซึ่งมีการเตรียมคำถามไว้ในแบบฟอร์ม วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบฟอร์มของข้อคำถามที่กำหนดไว้ และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง จะมีเฉพาะหัวข้อหรือแนวทางในการสัมภาษณ์เท่านั้น ไม่มีคำถามกำหนดไว้แน่นอน มีอิสระในการตัดแปลงสถานการณ์ให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ในขณะสัมภาษณ์ได้

3. ส่วนประกอบของแบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์โดยทั่วไป จะประกอบไปด้วยส่วนที่สำคัญ 3 ส่วน คือ (ไพศาล วรคำ. 2554 : 254)

3.1 ส่วนแรก เป็นส่วนที่ใช้บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ เช่น ชื่อโครงการวิจัย วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์ ชื่อหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ฯลฯ ในส่วนนี้ผู้สัมภาษณ์ควรกรอกไว้ล่วงหน้า

3.2 ส่วนที่สอง เป็นส่วนที่ใช้บันทึกรายละเอียดส่วนตัวของผู้ให้การสัมภาษณ์ เช่น เพศ อายุ อาชีพ ศาสนา สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ฯลฯ

3.3 ส่วนที่สาม เป็นส่วนที่เป็นข้อคำถาม และที่จะเป็นคำตอบตามจุดมุ่งหมายของการสัมภาษณ์

4. หลักในการสัมภาษณ์

หลักในการสัมภาษณ์เพื่อให้การรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ดำเนินไปได้เป็นอย่างดี ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เทียบตรง ควรมีหลักดังนี้ (ไพศาล วรคำ. 2554 : 254-255)

4.1 การเตรียมตัวก่อนไปสัมภาษณ์

4.1.1 ผู้สัมภาษณ์ต้องเข้าใจจุดประสงค์ของการวิจัยอย่างแจ่มชัด

4.1.2 ทำการนัดแนะเวลาและสถานที่สัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่จะไปสัมภาษณ์ กรณีที่จะไปสัมภาษณ์กับประชาชนในหมู่บ้าน ควรทำหนังสือขออนุญาตไปยังฝ่ายปกครอง เช่น นายอำเภอ กำนัน ไว้ล่วงหน้า อาจนัดสัมภาษณ์รวมกันที่วัด หรือไปสัมภาษณ์ตามบ้านของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะต้องศึกษาแผนที่หมู่บ้านและกำหนดเขตสัมภาษณ์ของแต่ละคนให้ชัดเจน จะได้ไม่สัมภาษณ์ซ้ำซ้อนกัน ในกรณีสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง ผู้วิจัยไปคลุกคลีอยู่ในบ้านอยู่แล้ว และจะพบปะพูดคุยกันตาม โอกาสที่เหมาะสม จึงไม่จำเป็นต้องดำเนินการตามข้อ 1.2

4.1.3 กรณีสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จะต้องเตรียมแบบสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า

4.1.4 ทำการซักซ้อมการสัมภาษณ์รวมทั้งวิธีบันทึกข้อมูลไว้ล่วงหน้า ให้คล่องแคล่วไม่ประหม่าหรือเก้อเจิน ถ้าเป็นไปได้ควรท่องจำคำถามต่าง ๆ ไว้ ซึ่งจะช่วยให้ดำเนินการสัมภาษณ์ไปได้อย่างราบรื่น

4.2 การเริ่มต้น

4.2.1 ก่อนเริ่มสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์ควรแนะนำตนเอง บอกจุดมุ่งหมายของการสัมภาษณ์ให้ผู้ที่จะให้สัมภาษณ์เข้าใจ

4.2.2 สร้างความคุ้นเคย ความเป็นมิตร โดยสนทนาในเรื่องที่คาดว่าผู้ให้สัมภาษณ์จะสนใจ โดยใช้เวลาเล็กน้อย

4.3 การดำเนินการสัมภาษณ์

4.3.1 ผู้สัมภาษณ์ต้องมีกิริยาสุภาพเรียบร้อย ยิ้มแย้มแจ่มใส

4.3.2 ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ชัดเจน ไม่แปลได้หลายทาง เหมาะสำหรับระดับผู้ให้สัมภาษณ์

4.3.3 ใช้คำถามที่สามารถตอบได้ทันที

4.3.4 สัมภาษณ์ทีละคำถาม

4.3.5 ผู้สัมภาษณ์ต้องมีพื้นฐานความรู้อย่างดีในเรื่องที่จะสัมภาษณ์

4.3.6 ถ้าผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เข้าใจคำถาม ก็ตั้งคำถามใหม่หรืออธิบายคำถามให้เข้าใจ

4.3.7 การจดบันทึกคำตอบควรทำอย่างรวดเร็ว

4.3.8 ไม่เร่งรัดหรือคาดคั้นคำตอบจากผู้ให้สัมภาษณ์

4.3.9 ไม่ใช้คำถามที่เป็นการชี้แนะคำตอบ

4.3.10 ไม่วิพากษ์วิจารณ์หรือพูดในลักษณะที่เป็นการสั่งสอนผู้ให้สัมภาษณ์

4.3.11 กล่าวแสดงความขอบคุณผู้ให้สัมภาษณ์ หลังจากสัมภาษณ์เสร็จแล้ว

5. คุณสมบัติของผู้สัมภาษณ์ที่ดี

คุณสมบัติของผู้สัมภาษณ์ที่ดีควรมีคุณสมบัติ ดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2554 : 255)

5.1 มีบุคลิกภาพที่ดี ผู้สัมภาษณ์ควรมีกิริยามารยาทสุภาพ เรียบร้อย นิ่มนวลแจ่มใส ซึ่งจะช่วยให้บรรยากาศการสัมภาษณ์เป็นไปด้วยดี โน้มน้าวให้ผู้สัมภาษณ์อยากให้ความร่วมมือ อย่างจริงใจ

5.2 มีมนุษยสัมพันธ์ดี ผู้สัมภาษณ์ควรเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดี สามารถติดต่อสื่อสารกับคนอื่นได้อย่างคล่องแคล่ว

5.3 มีไหวพริบดี ผู้สัมภาษณ์ที่ตีความรอบรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพและทันต่อเหตุการณ์

5.4 เป็นคนช่างสังเกต ในการสัมภาษณ์ถ้าผู้สัมภาษณ์เป็นคนช่างสังเกตจะช่วยให้ได้ ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์และเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ซึ่งช่วยในการตัดสินใจ และนำมาประกอบการแปลความหมายข้อมูล

5.5 มีความซื่อสัตย์ ผู้สัมภาษณ์จะต้องมีความซื่อสัตย์ต่อข้อมูล ไม่ทำการบิดเบือน แปลความ ตีความหรือสรุป ชัดแย้งไปจากข้อความจริงที่ตนได้รับ

5.6 มีความรับผิดชอบในการสัมภาษณ์ ทำการสัมภาษณ์ด้วยความสนใจใคร่รู้ มีความตั้งใจให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เทียงตรง

5.7 มีความอดทน ในการสัมภาษณ์บุคคลอื่น บางครั้งต้องเดินทางไปสัมภาษณ์คนที่ไม่ รู้จักและอยู่ห่างไกล ใช้เวลาสัมภาษณ์นาน ผู้ให้สัมภาษณ์บางคนอาจมีกริยาอาการหรือบุคลิกภาพที่ไม่ค่อยเหมาะสมในสายตาของผู้สัมภาษณ์การแต่งกายไม่สะอาด ฯลฯ ซึ่งผู้สัมภาษณ์จะต้องใช้ความอดทนมีความเห็นอกเห็นใจคนอื่น

6. ข้อดีและข้อจำกัดของการสัมภาษณ์

6.1 ข้อดีและข้อจำกัดของการสัมภาษณ์ มีดังนี้ (ไพศาล วรคำ. 2554 : 256)

6.1.1 เป็นเทคนิคที่ใช้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยชราเหมาะสมอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้หรือมีปัญหาในการอ่านและเขียน

6.1.2 สามารถปรับคำถามให้ชัดเจนขึ้นได้ ถ้าผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เข้าใจก็เปลี่ยนคำถามให้เกิด ความเข้าใจได้

6.1.3 ผู้ให้สัมภาษณ์จะให้ความร่วมมือมากกว่าวิธีส่งแบบสอบถามไปให้ตอบ

6.1.4 ระหว่างการสัมภาษณ์สามารถสังเกตความจริงใจในการตอบของผู้ถูกสัมภาษณ์จาก กริยา ท่าทางได้

6.1.5 ระหว่างการสัมภาษณ์ตรวจสอบคำตอบได้และสามารถหาข้อมูลได้ลึกขึ้นเมื่อเกิดข้อ สงสัยในคำตอบ

6.2 ข้อจำกัดของการสัมภาษณ์

6.2.1 ต้องใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลมาก การสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะต้องใช้เวลาในการเดินทางไปกลับ ในการสัมภาษณ์แต่ละคน ดังนั้นจึงต้องใช้ความพยายามและค่าใช้จ่ายสูง

6.2.2 ผู้ให้สัมภาษณ์อาจตอบไม่ตรงกับข้อความจริงของตนด้วยความจงใจ คุณภาพข้อมูลที่ได้อาจขึ้นอยู่กับคุณภาพของผู้สัมภาษณ์

7. การสร้างแบบสัมภาษณ์

การสร้างแบบสัมภาษณ์มีขั้นตอนน้อยกว่าประเภทอื่น ๆ เพราะ มักเป็นคำถามกว้าง ๆ ให้ผู้ตอบ ตอบโดยอิสระและได้ข้อมูลที่เป็นความจริงมากที่สุด ซึ่งมี 3 ขั้นตอนสำคัญ ดังนี้ (ไพศาล วรคำ. 2554 : 257)

7.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ ตัวแปร หรือประเด็นสำคัญที่ต้องการทราบข้อมูล

7.2 สร้างข้อคำถามให้สัมพันธ์กับประเด็นหรือคำสำคัญที่ต้องการทราบข้อมูล โดยยึดหลัก ดังนี้

7.2.1 ไม่ใช่คำถามที่เป็นการชักนำให้เกิดคำตอบที่ต้องการ

7.2.2 ไม่ใช่คำถามที่ทำให้ผู้ตอบรู้สึกต่อต้าน หรือทำให้เกิดอคติในการตอบข้อมูล

7.2.3 ไม่ใช่คำถามที่เป็นความขัดแย้งค่านิยมของสังคม เพราะผู้ตอบจะตอบตามค่านิยม ทำให้ไม่ได้รับความจริง

7.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่ออกแบบข้อคำถามไปตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา

7.4 นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการทดสอบความตรงทดลองใช้กับผู้ที่มีลักษณะใกล้เคียง

8. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์

ในการตรวจสอบคุณภาพของแบบสัมภาษณ์ จะดู 2 ประเด็นหลัก ๆ ดังนี้ (ไพศาล วรคำ. 2554 : 257)

8.1 ความตรง : ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ

8.1.1 ความครบถ้วนของคำถาม

8.1.2 ความชัดเจนของภาษาที่ใช้ถาม

8.2 ความเที่ยง : เพื่อดูความสอดคล้องของคำตอบได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์เนื้อหา

1.1 งานวิจัยในประเทศ

ชัยณรงค์ จารุพงศ์พัฒนา (2550 : 174-175) ศึกษาการวิเคราะห์เนื้อหาด้านสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ช่วงชั้นที่ 4 ในสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว วัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาด้านสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ช่วงชั้นที่ 4 ในสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนสังคมจำนวน 9 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัย ประกอบด้วย แบบวิเคราะห์ความถี่ ร้อยละและแบบประเมินดัชนีความสอดคล้อง วิเคราะห์ข้อมูลโยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละและดัชนีความสอดคล้อง ผลการวิจัยพบว่า เนื้อหาสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน จำนวน 31 เล่ม มีประเด็นที่สอดคล้อง ดังนี้คือ สาระประวัติศาสตร์ 245 ประเด็น สาระภูมิศาสตร์ 173 ประเด็น สาระหน้าที่พลเมือง วัฒนธรรมและการดำเนินชีวิต 42 ประเด็น สาระศาสนา ศิลปกรรมและจริยธรรม 35 ประเด็น สาระเศรษฐศาสตร์ 29 ประเด็นตลาคำดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าร้อยละ มีเนื้อหาที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ จำแนกเป็นรายเล่ม ปรากฏผลว่าเล่ม 18 ร้อยละ 58.33 เล่ม 16 เล่ม 26 เล่ม 28 ร้อยละ 50 และผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเนื้อหาสารานุกรมมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.50 แสดงว่าสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชนสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนในช่วงชั้นที่ 4 ได้

ชัยชนม์ ชัยนภัทร (2553 : 110-113) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับอิสลามในนิตยสารวาไรตี้ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับอิสลามที่นำเสนอในนิตยสารวาไรตี้ 2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของนิตยสารวาไรตี้ ที่มีต่อผู้อ่านสิ่งที่ผู้อ่านคาดหวัง 3) เพื่อจัดทำฐานข้อมูลกรณีค้นพบความเกี่ยวกับอิสลามในนิตยสารวาไรตี้ โดยวิเคราะห์เนื้อหาในนิตยสารวาไรตี้ ที่ตีพิมพ์ในเดือนมีนาคม 2548 – เมษายน 2552 ทำการสำรวจความคิดเห็นผู้อ่านที่เป็นมุสลิม จำนวน 150 คน เพื่อทราบถึงพฤติกรรมการอ่าน ความต้องการด้านเนื้อหา รูปแบบการนำเสนอ อิทธิพลของนิตยสารที่มีต่อผู้อ่าน และทำการสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารผลการศึกษาพบว่า เนื้อหาเกี่ยวกับอิสลามที่นำเสนอมาก 3 อันดับแรก คือ 1) สังคมและวัฒนธรรมมุสลิมอิสลาม 2) ความสัมพันธ์ของอิสลามกับต่างศาสนา และ 3) ชีวิตที่เลื่อมใส ศรัทธาในอิสลาม โดยมีแบบการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับอิสลาม

ที่นำเสนอมาก 3 อันดับแรกคือ 1) ข่าวสาร ความเคลื่อนไหว 2) วิเคราะห์ วิจัย และ 3) ปุจฉา-วิสัจฉา ในส่วนการสำรวจความต้องการเนื้อหาเกี่ยวกับอิสลาม พบว่าผู้อ่านมีความต้องการเนื้อหาในด้านในระดับมาก คือ 1) สังคมและวัฒนธรรมมุสลิม อิสลาม 2) พระคัมภีร์ หนังสือเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม และ 3) หลักคำสอนข้อกำหนด ข้อบังคับ และการปฏิบัติของมุสลิมในหัวข้อหลักปฏิบัติ หลักศรัทธา ในส่วนอิทธิพลของนิตยสารวาไรตี้ที่มีต่อผู้อ่านพบว่ามีอิทธิพลต่อผู้อ่านในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ คือ 1) อิทธิพลต่อความเชื่อ โดยเฉพาะมีความภูมิใจในความเป็นมุสลิม อยู่ในระดับมากที่สุด 2) อิทธิพลต่อการเป็นศาสนิกชนที่ดี โดยเฉพาะสามารถปฏิบัติตามหลักของศาสนาอิสลามได้อย่างถูกต้องอยู่ในระดับมาก และ 3) อิทธิพลด้านภาษา คือ เพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ คำเฉพาะเกี่ยวกับอิสลามอยู่ในระดับมาก จากผลการวิจัยสรุปได้ว่านิตยสารวาไรตี้เป็นสื่อนิตยสารที่สามารถสื่อต่อกลุ่มผู้อ่านได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และสามารถส่งเสริมและมีอิทธิพลต่อผู้อ่านให้ปฏิบัติตนและมีความรู้เกี่ยวกับอิสลามได้อย่างมีประสิทธิภาพผลที่ได้จากการจัดทำฐานข้อมูลกรณีศึกษาฉบับนี้ สามารถเข้าถึงกรณีศึกษาเกี่ยวกับอิสลามในนิตยสารวาไรตี้ จำนวน 941 บทความ ตั้งแต่ฉบับที่ 51 เดือนมีนาคม 2548 – ฉบับที่ 100 เดือนเมษายน 2552 ฐานข้อมูลสามารถสืบค้นได้จากการกำหนดคำค้นชื่อผู้แต่ง ประเภทเนื้อหา และสามารถจำกัดการค้นจากปี พ.ศ. และรูปปกนิตยสารในการค้นหาบทความของกลุ่มทดสอบพบว่า มีความพึงพอใจในการสืบค้นในระดับมากที่สุด และมีความพึงพอใจในระดับมากในการแสดงผล การเข้าใช้ และการออกแบบ

ปีนองศ์ มโนรา (2553 : 87-90) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาและกลวิธีการนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีที่ปรากฏในนิตยสารแนวเอเชียตะวันออกในประเทศไทย

มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ คือ 1) เพื่อศึกษาประเภทของรูปแบบการนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีในนิตยสารแนวเอเชียตะวันออก 2) เพื่อศึกษาประเภทของเนื้อหาการนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีในนิตยสารแนวเอเชียตะวันออก โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสาร Asta Mag นิตยสาร The Boy Kimchi และนิตยสาร Seoul Star ซึ่งเป็นนิตยสารที่นำเสนอวัฒนธรรมเกาหลีทั้งเล่ม และวางจำหน่ายเป็นรายเดือน โดยศึกษาตั้งแต่เดือนมกราคม 2551 ถึงเดือนธันวาคม 2551 รวมทั้งหมด 36 ฉบับ เครื่องมือที่ใช้ ตารางลงรหัส (Coding Sheet) โดยแบ่งลักษณะของรูปแบบและเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลรวมจากจำนวนหน้าของนิตยสารทั้ง 3 ฉบับ ได้แก่ Asta Mag ,The Boy Kimchi และ Seoul Star จะนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบสารคดีมากที่สุด รองลงมา คือ รูปแบบบทสัมภาษณ์ อันดับที่สามคือรูปแบบบทความ อันดับที่สี่ คือ รูปแบบภาพประกอบคำบรรยาย อันดับห้า คือ รูปแบบข่าว และรูปแบบอื่น ๆ อันดับหก คือ รูปแบบ

โฆษณา และอันดับสุดท้ายคือรูปแบบเรื่องสั้น 2. ผลรวมจากจำนวนหน้าของนิตยสาร Asta Mag ,The Boy Kimchi และ Seoul Star จะนำเสนอเนื้อหาในด้านนักร้องนักแสดงมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านแฟชั่นและความงามอันดับสาม คือ ด้านละครภาพยนตร์ อันดับสี่ คือ ด้านปกิณกะและอื่น ๆ อันดับห้า คือ ด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ อันดับหก คือ ด้านรายการโทรทัศน์ อันดับเจ็ด คือ ด้านเพลงและดนตรี อันดับแปด คือ ด้านภาษา อันดับเก้า คือ ด้านการท่องเที่ยว อันดับสิบ คือ ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมและอันดับสุดท้าย คือ ด้านอาหาร โดยกลวิธีนิตยสารทั้ง 3 ฉบับใช้ในการนำเสนอวัฒนธรรมเกาหลี คือ อาศัยอุตสาหกรรมบันเทิงต่าง ๆ เป็นสื่อในการเผยแพร่ในนิตยสาร ไม่ว่าจะเป็นละคร ภาพยนตร์ เพลง เป็นต้น โดยมีนักร้องและนักแสดงเป็นทูตทางวัฒนธรรม เหตุผลเพราะสื่อบันเทิงต่าง ๆ นั้นสามารถเข้าถึงผู้รับสารได้โดยง่าย รู้สึกผ่อนคลายและเต็มใจเปิดรับ และสื่อบันเทิงเหล่านี้ยังสามารถต่อยอดไปสู่อุตสาหกรรมอื่น ๆ ได้โดยสิ่งที่ประเทศเกาหลีต้องการไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการรับรู้ของคนในประเทศต่าง ๆ หรือเปลี่ยนทัศนคติให้ประเทศต่าง ๆ มองประเทศเกาหลีในภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น แล้วยังเปลี่ยนวิถีชีวิตให้เหมือนคนเกาหลี อีกนัยหนึ่งคือ กาบรี โภคสินค้าและบริการต่าง ๆ รวมถึงสินค้าต่าง ๆ ที่ผลิตในประเทศเกาหลีด้วย

ศิริรัฐ ภัคศิริณจิต (2554 : 78-84) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาของนิตยสารด้านสุขภาพไทยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบต่าง ๆ ของเนื้อหาข้อมูลในนิตยสารสุขภาพ ของไทย เพื่อศึกษาความรู้ด้านสุขภาพในนิตยสารสุขภาพของไทย เพื่อวิเคราะห์รูปแบบโฆษณาต่าง ๆ ในนิตยสารสุขภาพของไทย และเพื่อศึกษาแนวโน้มเนื้อหาบทความในนิตยสารสุขภาพของไทย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิตยสารสุขภาพไทย โดยกลุ่มตัวอย่างที่เลือกศึกษา คือ นิตยสาร 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ Men's Health Women's Health ชีวิต และ Health Today ชื่อฉบับละ 4 ฉบับ รวม 16 ฉบับ ที่ออกจำหน่ายในช่วงเวลา มกราคมถึง เมษายน 2555 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหา โดยมีการจำแนกการวิเคราะห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1. นิตยสารสุขภาพของไทยที่มีเนื้อหาด้านสุขภาพมากที่สุด คือ นิตยสาร Health Today รองลงมา คือ ชีวิต Men's Health และ Women's Health ตามลำดับ 2. รูปแบบในการนำเสนอเนื้อหาสุขภาพของนิตยสารสุขภาพของไทย พบว่า ส่วนใหญ่นำเสนอเนื้อหา เกี่ยวกับสุขภาพในรูปแบบของบทความ 3. ความรู้ด้านสุขภาพในนิตยสารสุขภาพของไทย พบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้ด้านสุขภาพประเภทส่งเสริม / เสริมสร้าง ในปริมาณความถี่มากที่สุด รองลงมา คือ ป้องกัน รักษา และ

ฟื้นฟูตามลำดับ 4. รูปแบบโฆษณาในนิตยสารสุขภาพของไทย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นโฆษณา รูปแบบสินค้าและบริการทั่วไป รองลงมา คือ รูปแบบสินค้าหรือบริการเกี่ยวกับการป้องกันโรคหรือส่งเสริมสุขภาพ และรูปแบบสินค้าหรือบริการ เกี่ยวกับการรักษาสุขภาพ ตามลำดับ 5. เนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในบทความของนิตยสารสุขภาพของไทย พบว่ามักเน้นในเรื่องของการ ออกกำลังกายมากที่สุด รองลงมา คือการบริโภคอาหาร ผัก ผลไม้ และเครื่องดื่มน้ำเพื่อสุขภาพใน ส่วนของโรคที่มีเนื้อหา และการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเสริม / เสริมสร้างป้องกัน รักษา และ ฟื้นฟู ส่วนใหญ่จะนำเสนอเกี่ยวกับโรคมะเร็งมาก ที่สุดรองลงมา คือโรคเกี่ยวกับสมอง หัวใจ

1.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Joram, Elana (1994 : 346-350) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ ในนิตยสารบันเทิงเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาทาง คณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิงเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ กลุ่มเป้าหมาย คือหนังสือที่มียอดพิมพ์ สูงสุดในนิตยสารแต่ละประเภท ประเภทละ 7 ฉบับ รวม 21 ฉบับ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ตารางลงรหัส (Coding Sheet) โดยแบ่งลักษณะของรูปแบบและเนื้อหาจำนวนตัวเลขใน นิตยสารที่สอดแทรกในนิตยสารสำหรับเด็ก วัยรุ่น และผู้ใหญ่ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์ แสดงให้เห็นว่าแนวคิด ที่ปรากฏในสื่อ นิตยสาร 7 อันดับแต่ละช่วงวัย เช่น เศษส่วนร้อยละและ ค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่าพบเนื้อหาทางด้านคณิตศาสตร์ที่พบมากที่สุดมีในนิตยสารผู้ใหญ่ สำหรับนิตยสารเด็กและวัยรุ่น มีข้อความที่เป็นเนื้อหาทางด้านคณิตศาสตร์ปรากฏอยู่น้อยมาก

Khosrow Bagheri Noaparasta and Mohammad Reza Sharafi Jam (2011 : 10) ในการศึกษาเป็นวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือคณิตศาสตร์ของโรงเรียนในอิหร่านตาม หลักการ และองค์ประกอบของเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ วัตถุประสงค์ในการทำวิจัย เพื่อ วิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในหนังสือเรียนคณิตศาสตร์กลุ่มเป้าหมาย คือหนังสือเรียน คณิตศาสตร์ของโรงเรียนในอิหร่านจำนวน 5 เล่ม รวม 22 บท เครื่องมือที่ใช้ ตารางลงรหัส (Coding Sheet) โดยแบ่งลักษณะของรูปแบบของเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า เนื้อหาทางคณิตศาสตร์สร้างการเชื่อมโยงความคิดระหว่างความคิดสร้างสรรค์เพื่อให้ได้รับการ เรียนรู้ในการสร้างโครงสร้างใหม่ ได้รับการยืนยันในระดับ 30% เพียงคนเดียว ที่เกิดการ เชื่อมโยงความคิด ได้รับการยืนยันในระดับ 50% และ 70% ซึ่งให้เห็นว่าองค์ประกอบของเนื้อหา ทางคณิตศาสตร์ที่สร้างการเชื่อมโยงความคิดระหว่างความคิดสร้างสรรค์เพื่อให้ได้รับการ เรียนรู้ในการสร้างโครงสร้างใหม่

สรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ ข้างต้นพบว่า มีงานวิจัยในประเทศที่มีการวิเคราะห์เนื้อหาในนิตยสารในเรื่องต่างๆ เช่น การวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับอิสลาม การวิเคราะห์เนื้อหาในนิตยสาร หนังสือ และบทความ ส่วนงานวิจัยในต่างประเทศมีการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ และจากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทย พบว่า ยังไม่มีการทำวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยได้รับประโยชน์จากการศึกษาวิจัยดังกล่าว ในประเด็นเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ รูปแบบการวิเคราะห์ โดยจะใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นและเป็นแนวทางในการเก็บข้อมูลต่อไป

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิตยสารบันเทิง

2.1 งานวิจัยในประเทศ

ธนีสร บัณฑิตภักดิ์ (2548 : 149) ศึกษาเรื่อง การศึกษาคำสแลงในภาษาไทยของวัยรุ่นที่พบในนิตยสาร การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อจำแนกประเภทของคำสแลง และอธิบายลักษณะการสร้าง คำของคำสแลงในภาษาไทยของวัยรุ่นที่พบในนิตยสารบันเทิงผู้วิจัยศึกษาคำสแลงในนิตยสารบันเทิงทีวีพูล (TV.Pool) และนิตยสารป๊อปปี้ (POP) โดย ศึกษาในช่วงเวลา ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนกันยายนปีพุทธศักราช 2546 เป็นระยะเวลา 6 เดือน รวมจำนวนนิตยสารทั้งสิ้น 32 ฉบับ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและคัดเลือกคำสแลงตาม เกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลการคัดเลือกคำสแลงพบว่า มีคำสแลงเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นจำนวนทั้งสิ้น 206 คำผลการศึกษาวิจัย คือ คำสแลงสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ คำสแลงแท้ และคำ สแลงไม่แท้ การสร้างคำสแลงในภาษาไทยของวัยรุ่น สามารถแบ่งได้เป็น 11 ลักษณะ ได้แก่ การ ประสมคำ การสร้างคำใหม่ คำซ้ำ คำเปลี่ยนเสียงจากเดิม คำเปลี่ยนความหมายจากเดิม การตัด พยางค์ คำสร้อย คำยืมจากภาษาต่างประเทศ คำซ่อน คำพसान และคำเปลี่ยนอักขรวิธี ตามลำดับ

อรอุษา ถิวันดี (2551 : 245-252) ศึกษาเรื่อง การศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิงภาษาไทย พุทธศักราช 2549 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ลักษณะของคำสแลง การใช้คำสแลง และ ความหมายของคำสแลงในนิตยสารบันเทิง โดยเก็บข้อมูลจากนิตยสารบันเทิงภาษาไทยที่จำหน่าย ในปี พ.ศ. 2549 จำนวน 5 รายชื่อ ได้แก่ ทีวีพูล, สตาร์นิวส์, GOSSIP STAR, In Magazine และ Oops! รวมจำนวนทั้งหมด 120 ฉบับ ผลการศึกษาในด้านลักษณะของคำสแลงพบว่า มีวิธีการสร้างคำสแลง 7 วิธี ได้แก่ การนำคำ หรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษามาสื่อความหมายใหม่การนำคำหรือข้อความมาจากเหตุการณ์ ปัจจุบัน สภาพแวดล้อม และสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง

การนำคำเลียนเสียงธรรมชาติมาสื่อความหมายการยืมคำ มีทั้งยืมคำจากภาษาต่างประเทศและยืมคำจากภาษาถิ่น การผวนคำ มีทั้งผวนคำปกติและผวนคำปกติกับคำเดิม และ การสร้างคำขึ้นใหม่ มี 4 วิธี ได้แก่ การคัดแปลงคำเดิม การเล่นเสียง การบัญญัติคำขึ้นใหม่ และ การประกอบคำในด้านจุดประสงค์ของการใช้คำสแลงพบว่า มี 11 จุดประสงค์ดังนี้ เพื่อแสดงความ สนุกสนมและความเป็นกันเอง เพื่อสื่ออารมณ์ขัน เพื่อสร้างความแปลกใหม่ เพื่อแสดง ภาพลักษณ์ เพื่อยั่วล้อ เพื่อเสียดสี เพื่อหลีกเลี่ยงคำต้องห้ามและคำหยาบคาย เพื่อดำเนิน ติเตียน เพื่อเน้นย้ำความ เพื่อลดระดับความรุนแรง และเพื่อหลีกเลี่ยงคำเดิมที่เข้ามาเป็นเวลานาน ในด้านความหมายของคำสแลงพบว่า จำแนกได้ 3 ลักษณะคือ ความหมายตามการ สื่อความรู้สึกและทัศนคติ มีทั้งความหมายที่สื่อความในทางที่ดีและสื่อความในทางที่ไม่ดี ความหมายใหม่ แบ่งเป็นความหมายแคบเข้าและความหมายกว้างออก และความหมายในบริบท มี 3 ประเภท คือ ความหมายเฉพาะ ความหมายอุปมา และความหมายชวนคะนึ่งคำสแลงในนิตยสารบันเทิง มีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นด้วยการใช้ภาษาที่แปลกใหม่ แตกต่างกับการใช้ภาษาที่ถูกต้องของภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งนี้ก็เพื่อดึงดูดความสนใจและทำให้ ผู้อ่านเพลิดเพลินไปกับการอ่านนิตยสารบันเทิง

รุ่งทิพา ฉัททันต์ศรี (2554 : 149) ศึกษาเรื่อง การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายและศึกษาหน้าที่ของคำอุทานที่ ปรากฏในนิตยสารบันเทิง โดยเก็บข้อมูลคำอุทานจากนิตยสารบันเทิง 4 รายชื่อ จำนวนทั้งสิ้น 48 ฉบับผลการศึกษาพบว่า คำอุทานในนิตยสารบันเทิงสามารถจำแนกตามลักษณะทางความหมายได้ 3 ประเภท คือ 1) คำอุทานที่สื่อความหมายเชิงอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด คำอุทานที่ พบทั้งหมดในประเภทนี้สามารถสื่ออารมณ์ความรู้สึกได้ 19 อารมณ์ ได้แก่ ประหลาดใจ ตกใจ หยอกลือ ไม่พอใจ ตื่นเต้น ขัดเคืองใจ สงสัย พอใจ ผิดหวัง สงสาร ประชดประชัน เหนื่อย ใจ ชื่นชม รำคาญใจ หมั่นไส้ โลงใจ อิจฉา เจ็บปวด และ รังเกียจ 2) คำอุทานที่สื่อความปรารถนาหรือความต้องการของผู้พูด 3) คำอุทานที่สื่อการรับรู้หรือความเข้าใจของผู้พูดในส่วนผลการศึกษาเรื่องหน้าที่ของคำอุทานในนิตยสารบันเทิง พบว่าคำอุทานนอกจากจะใช้ในการสื่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้พูดแล้ว ยังทำหน้าที่อื่น ๆ ดังนี้ 1) ช่วยเร้าความ สนใจที่มีต่อสารโดยปรากฏในตอนต้นของสาร 2) ช่วยสรุป หรือเน้นย้ำอารมณ์ทัศนคติที่ผู้เขียน มีต่อสาร โดยปรากฏในตอนท้ายของสาร 3) เชื่อมโยงเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางความคิดโดย ปรากฏภายในเนื้อหาของสาร โดยสามารถแบ่งประเภทของโครงสร้างแสดงความคิดได้ 2 แบบ ได้แก่ 1) โครงสร้างแสดงความคิดแบบเสริมจำแนกกลุ่มย่อยได้ดังนี้ 1.1 การ

สรุปความ 1.2 การขยายความ 1.3 การอธิบายความ 1.4 การเพิ่มความ 2) โครงสร้างแสดงความคิดแบบโต้ตอบ จำแนกกลุ่มย่อยได้ดังนี้ 2.1 การแสดงปฏิสัมพันธ์หรือท่าที 2.2 การประเมิน 2.3 การแก้ไขความ 2.4 การลดความ และ 2.5 การขัดแย้ง

ธนรัชต์ กุสมบัติ (2554 : 68-71) ศึกษาเรื่อง กระบวนการผลิตข่าวของนิตยสารบันเทิงผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงกระบวนการผลิตข่าวของนิตยสารบันเทิงและเพื่อทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อ กระบวนการผลิตข่าวของนิตยสารบันเทิง การศึกษานี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) กับกลุ่มผู้ทำงานทางด้านนิตยสารบันเทิงโดยมีตำแหน่งอยู่ในระดับหัวหน้าของงาน ทางด้านข่าว ประกอบไปด้วย บรรณาธิการบริหาร รองบรรณาธิการ หัวหน้ากองบรรณาธิการ หัวหน้าฝ่ายข่าวผลการศึกษพบว่า กระบวนการผลิตข่าวของนิตยสารบันเทิงมีการทำงานโดยแบ่ง หน้าที่ออกเป็นบรรณาธิการเป็นผู้ควบคุมดูแลกระบวนการทั้งหมดในการผลิตข่าว โดยทำหน้าที่ ร่วมกับรองบรรณาธิการ จากนั้นมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบออกไปเป็นส่วนความรับผิดชอบ ไปยังบรรณาธิการ Section และจึงส่งผู้สื่อข่าวออกไปทำข่าวทั้งนี้ ในกระบวนการผลิตข่าวของนิตยสารบันเทิงยังประกอบด้วยขั้นตอนของการ คัดเลือกข่าวบันเทิงซึ่งจะมีการพิจารณาประเด็นข่าวบันเทิงดังนี้ ข่าวความเคลื่อนไหวของศิลปิน ดาราทั้งในและต่างประเทศ ข่าวคราวเคลื่อนไหวของวงการภาพยนตร์ละคร และวงการเพลง เมื่อ ได้ทำการพิจารณาประเด็นแล้วขั้นตอนต่อมาคือการนำเสนอข่าวสารออกไปซึ่งจากการศึกษาพบว่าวิธีการนำเสนอดังต่อไปนี้ การนำเสนอข่าวสารจากเหตุการณ์ที่สังคมกำลังให้ความสนใจ การนำเสนอข่าวตามคู่แข่งชั้นในธุรกิจนิตยสารบันเทิงและการนำเสนอข่าวในรูปแบบที่แตกต่าง จากคู่แข่งสำหรับปัจจัยที่มีผลต่อกระบวนการผลิตข่าวของนิตยสารบันเทิง ประกอบด้วยปัจจัยภายใน ได้แก่ จุดยืนในการนำเสนอเนื้อหาและความต้องการของเจ้าของหรือผู้บริหารนิตยสาร วัฒนธรรมองค์กรในด้านบุคลิกการทำงาน และบุคลากร ขณะที่ปัจจัยภายนอกได้แก่ปัจจัยทาง เศรษฐกิจ คู่แข่งขัน ผู้อ่านนิตยสารบันเทิง

สรารักษ์ สุวรรณแสง (2555 : 167-176) ศึกษาเรื่อง ลักษณะเฉพาะการเขียนและการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในนิตยสารบันเทิงไทย มีจุดมุ่งหมายเพื่อจำแนกหมวดหมู่คำยืมภาษาอังกฤษ ลักษณะรูปเขียนคำยืม และการใช้คำยืม ภาษาอังกฤษ ข้อมูลคำยืมภาษอังกฤษรวบรวมจากนิตยสารบันเทิง 11 รายชื่อจำนวน 132เล่ม ที่เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2553 ผู้วิจัยปรับแนวคิดการจัดหมวดหมู่ความหมายเชิงวัฒนธรรม ที่เรียกว่า โฮปี โดเมน (Hopi Domain) ของ (Voegelins. 1957) นำมาจัดแบ่งกลุ่มคำยืม ผลการศึกษา พบว่าสามารถแบ่งกลุ่มคำยืมเป็น 5

หมวดหมู่ ได้แก่ 1) หมวดธรรมชาติ 2) หมวดมนุษย์และพฤติกรรม 3) หมวดสติปัญญา อารมณ์ 4) หมวดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 5) หมวดคำศัพท์ทางไวยากรณ์ โดย กลุ่มสุดท้ายนี้เป็น ข้อมูลที่พบเพิ่มเติมจากการศึกษาของโวจิคินส์ภาษาที่ใช้ในการเขียนมี 4 ลักษณะ คือ เขียนทั้ง รูปภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เขียนในรูป ภาษาไทย เขียนในรูปภาษาอังกฤษ และเขียนรูป ภาษาไทยปนภาษาอังกฤษ ส่วนรูปแบบการเขียน พบ 5 รูปแบบ คือ การเขียนตัดพยางค์ การ เขียนเพิ่มพยางค์ การเขียนผิกรูป การเขียนไม่คงที่ และ การเขียนสะกดผิดการใช้คำยืม ภาษาอังกฤษในนิตยสารบันเทิงไทยแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ 1) การใช้ในด้านรูป ศัพท์ และ 2) การใช้ในด้านความหมาย ผลการศึกษาพบว่ามีการเรียงคำตามหลักไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ และมีการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในเชิงเปรียบเทียบผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นสถานภาพคำยืม ภาษาอังกฤษในภาษาไทยทั้งการรับคำใหม่ หมวดหมู่ของคำ การสร้างคำโดยการประสมลัคำ ไทยและการแปลความหมาย รวมถึงการเขียนผิกรูป ซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้คำยืมภาษาอังกฤษ ของผู้อ่านรวมถึงการเขียนสะกดคำเหล่านี้ตามอย่างที่ ปรากฏในนิตยสารบันเทิงเหล่านี้

สรุปได้ว่า จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิตยสารบันเทิงข้างต้นพบว่ามีงานวิจัย เกี่ยวกับนิตยสารบันเทิงเรื่องต่างๆ เช่น การศึกษาลักษณะและการใช้คำแสดงในนิตยสารบันเทิง ภาษาไทย การศึกษาคำอุทานในภาษาไทยที่ปรากฏในนิตยสารบันเทิง ลักษณะเฉพาะการเขียน และการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในนิตยสารบันเทิงไทย แต่ยังไม่มีการทำวิจัยในประเทศไทยในเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น ซึ่งผู้วิจัยจะใช้เป็นข้อมูล เบื้องต้นและเป็นแนวทางในการเก็บข้อมูลต่อไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การวิเคราะห์เนื้อหาในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่นนั้น ครูจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องเกี่ยวกับ เนื้อหาที่สอดแทรกนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น ซึ่งนับว่าเป็นสื่อการเรียนรู้ประเภทหนึ่งที่สำคัญ ในการที่จะพัฒนานักเรียน โดยเฉพาะนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น ที่ยังได้รับความนิยมอ่านกันมาก ซึ่งครูจะได้นำนิตยสารมาใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ ช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทาง คณิตศาสตร์ให้มีคุณภาพ และจากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทย พบว่ายังไม่มีการวิจัยที่ ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์และเชื่อมโยงเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิงวัยรุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการวิเคราะห์และเชื่อมโยงเนื้อหาทางคณิตศาสตร์ในนิตยสารบันเทิง วัยรุ่น เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกสื่อการเรียนรู้ประเภทนิตยสารบันเทิงวัยรุ่นในการจัดการ เรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ เป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์ และส่งเสริมการเรียนรู้ทาง คณิตศาสตร์ของนักเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

